Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

BOLŞEVİK

devrim

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

58. TC Hükümetinin Programı sermayenin programı!

2

aralık · ocak · şubat 2002 / 2003 · 750.000 tl (kdv dahil)

İçindekiler

58. TC Hükümetinin programı sermayenin programı! 3

Hükümet programı işçilere, emekçilere boş vaadler dışında bir şey sunmuyor! 11

3 KASIM 2002 SEÇİMLERİ VE DEMOKRASİ SAHTEKÂRLIĞI PANAYIRINDA SOL" ADINA, "KOMÜNİZM" ADINA GÖNÜLLÜ FİGÜRANLARDAN
T"K"P'nin seçim "taktiği" üzerine 14

NASIL BİR GELECEK DÜŞLÜYORUZ, GENÇ KADIN YOLDAŞLAR?
Emekçi karısı mı olacağız, yoksa emekçi kadın mı? 20

Koruculuk ve geri dönüş... 28

Faşist Türk devletinin katliamlarını unutmadık, unutturmayacağız! 34

BOLŞEVİK devrim

V.i.S.d.P & Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan
E-Mail Adresi: h.inan@wanadoo.fr
Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 750.000 TL, £ 1.50, 2 EURO

58. TC Hükümetinin programı sermayenin programı!

Tek başına Türkiye Cumhuriyeti (TC) 58. hükümetini oluşturma imkânını yakalayan Adalet ve Kalkınma Partısi (AKP) 23 Kasım 2002'de "Hükümet Programı"nı Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde (TBMM) açıkladı.

Başbakan Abdullah Gül tarafından açıklanan 58. Hükümet Programı, kendilerinin deyimi ile, "*Uzun hazırlıkların ürünü olarak geliştirdiğimiz, ülkemizin ve dünyamızın gerçeklerinden yola çıkarak şekillendirdiğimiz, bütüncül bir anlayış içinde ele aldığımız ve ülkemizi gelecekte layık olduğu yere taşıyacağına inandığımız temel alanlarda politikalarımızı*" içeren bir programdır.

Bu program, programın sonunda yapılan değerlendirmeye göre; "*Kalıcı olarak, yaşadığımız çağla uyumlu olmayan bir siyaset kültürünü de geride bırakarak, her bakımdan yeni bir siyaset dönemi başlatan*" bir program olma iddiasındadır.

"*Bir yandan Halkımızın birikmiş sorunlarına çözüm ararken, diğer yandan, bir daha böyle sorunlarla karşılaşılmamak üzere gerekli* ***yapısal değişiklikleri ve reformları*** *gerçekleştirme*

azmini" ilan eden bir programdır.

Yani lafta köklü değişikliklerden yanaymış gibi görünen bir hükümet programıyla karşı karşıyayız.

Aslında hemen hemen her yeni hükümet, eğer daha önce hükümette olan partinin devamı olan bir hükümet değilse, benzer iddialarla işe başlar. Bu anlamda yenilik, yapısal reform vb. iddiaları fazla ciddiye almak için fazla bir neden yoktur. Fakat AKP somutunda, ona oy verenler açısından da, Türkiye'de egemen sınıfların önemli bir bölümü ve emperyalist güçler açısından da değişik beklentiler; oy verenlerin çoğu açısından AKP'nin yenilik iddiasının, "ezilenler lehine bir şeyler yapabilir belki, en azından diğerlerinden daha kötü olamaz" şeklinde ciddiye alınması durumu var. Diğer yandan AKP nin geldiği gelenek itibariyle, yerleşik devlet bürokrasisi/iktidarı ile çatışması, salt kendisi için bile -eğer iktidar olmak istiyorsa- olsa "demokrasinin sınırlarını genişletme" sorunu, yerleşik kemalist/faşist devlette belli reformlar yapma sorunu var. Bu yüzden programın iddialarının eski hükümet programlarının boş iddialarıyla karşılaştırılıp bir kenara konması doğru olmaz. Ona biraz yakından bakmak gerekir.

Programın temeli: Sınıflarüstü olma adına sermayenin yanında olma...

Programda; "*İnsanı yaşat ki, devlet yaşasın düşüncesinden hareket eden hükümetimiz bütün politikalarının merkezine insanı koyacaktır.*" denmektedir.

Bütün politikalarının temeline insanı koyma iddiası tüm burjuva hükümetlerin başvurduğu basit bir demagojidir. Ülkemizde insanlar sınıflara bölünmüştür. Bizzat hükümet programında tespit edildiği gibi; *"halkımız görülmemiş bir şekilde yoksulluğa maruz bırakılmıştır"; "resmi verilere göre nüfusumuzun % 15'i açlık sınırının altındadır."*

Bir yanda korkunç bir yoksulluk yanında, diğer yanda küçük bir azınlığa görgüsüz, debdebeli bir zenginliğin hüküm sürdüğü; insanların sömürenler, sömürülenler; ezenler, ezilenler olarak bölündüğü bir toplumda "insanı bütün politikaların merkezine koyma" iddiası, sınıf bölünmelerini yok sayan bu iddia, gerçekte ezenlerden ve sömürenlerden yana olmanın üzerini örtmeye yarayan bir şaldır.

Bunun böyle olduğu;

■ 58. hükümetin de, kendinden önceki tüm hükümetler gibi sermayenin hükümeti olduğu, hükümet programındaki "Türkiye Vizyonu"nun en başına;

"— *Ekonomik istikrarın sağlanmış*

— *Rekabetçi piyasa yapısı oluşturulmuş... Türkiye"* noktlarının konmasından bellidir.

Ekonomik istikrar, öncelikle yabancı (emperyalist) ve yerli sermayenin "önünü görebilmesi" için olmazsa olmaz şarttır. "Rekabetçi piyasa yapısı"ndan kastedilen, sermayenin emekçileri/işçileri sömürmesinin önündeki her türlü engelin kaldırılmış olduğu bir yapıdır.

■ *"Ekonomik gelişmenin en önemli kaynağı"* olarak *"milletimizin teşebbüs gücu"*nün görülmesinden bellidir.

"Milletimizin teşebbüs gücü" lafları ardında gizlenen sermaye sahibi sınıftır. Kapitalistlerdir. Burjuvazidir. Açıkça sermaye –yani emek sömürüsü– ekonomik gelişmenin en önemli kaynağı olarak görülmektedir.

■ IMF dayatması olan "Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı"na esasta sahip çıkılmasından bellidir.

Bu hükümetın Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı'na kökten bir itirazı yoktur. Tek itirazı bu programda "finans sektörüne

ağırlık verilmiş olması ve sosyal boyutun ihmal edilmiş olmasına" yönelmektedir. Bu yüzden de bu programın sürdürülmesinde bu hükümet IMF ile "sosyal boyutun" da dikkate alınması için yeni pazarlıklar yürütmekten yanadır. Aynı kendinden önceki hükümetlerin yaptığı gibi! Burada da kaygının merkezinde duran bu programın da sonucu olarak daha da yoksullaşan milyonlarca emekçi değil, sömürü sisteminin kendisidir. Öyle ya eğer daha fazla yüklenilirse, sosyal patlamalara yol açılabilir ve bu sistem açısından hiç de hoş olmaz. Hükümet programında bu konuda söylenenler şöyle:

"*Sonuç olarak, sosyal politikalar alanında bir gelişme sağlanamadığı gibi, özellikle dar gelirli kesim ekonomik krizden daha çok etkilenmiş ve bu zamana kadar yaşanmayan bazı sosyal tepkilerle karşılaşılmıştır. Bu kesimleri krizin etkisinden kurtarmaya yönelik bazı sosyal tedbirler alınmazsa gelecekte ortaya çıkacak sosyal tepkilerin boyutunu tahmin etmek güç hale gelecektir.*"

Bu hükümetten emperyalist dünya hoşnut ve memnundur; TÜSİAD hoşnut ve memnundur, bütün patron kuruluşları hoşnut ve memnundur. Onlar bu hükümetin kendi sınıflarının çakarlarını savunan bir hükümet olduğunu, olacağını çok iyi bilmektedirler. Hükümet de onlara güven ve güvenceler vermeyi ilk işlerinden biri olarak kavramıştır.

Ama memnun olanlar ne yazık ki yalnızca bunlarla sınırlı değil...

İşçilerin kitlesel örgütleri olma iddiasındaki sendika konfederasyonları da, sanki bu hükümetin sermayenin hükümeti olduğu belli değilmiş gibi, "bekleme", hükümete "şans" tanıma vb. tavrı içinde. Bu da bu örgütlerin yöneticilerinin gereçkte hangi sınıfın çıkarlarını savunduklarını gösteren bir tavır aslında.

58. hükümetın "bütün politikalarının merkezine insanı koyacağı" ıddiasının toplumsal gerçeklerle bağdaşmayan bir yalan, bir kandırmaca olmasının ötesinde iki önemli işlevi daha var.

Birincisi: Kendisinden önceki hükümetlerin açıkça büyük sermayenin çıkarları yönünde ve halkın çıkarlarının tümüyle karşısında olan uyugulamaları sonucunda halkın devlete olan güveni giderek sarsılmaya başlamıştır. Tüm hakim sınıf kesimleri, halkın burjuva siyasi kurumlara yönelik artan güvensizliğinden yakınmakta, bu güvensizliğin günün birinde kendi düzenlerine yönelik beklenmedik bir isyana dönüşmesinden çekinmektedir. 3 Kasım seçim sonuçları, bir yanıyla bu güvensizliğin, ve değişiklik isteğinin vardığı boyutları da göstermiştir. Bu tehlikeyi gören 58. hükümet bu yüzden "devlet ile toplum arasındaki bağları daha güçlü hale" getirmek, "siyaset kurumu ile toplum arasındaki güveni yeniden tesıs etmek" amacı ıle "azamı gayret" göstereceğini belirtmektedir.

Toplum ile arasındaki güvenin yeniden tesis edileceği ilan edilen TC devletının ve TC siyaset kurumunun niteliği nedir? TC devleti, TC siyaset kurumu yalnızca sömürücü azınlığın, sömürülen çoğunluk üzerinde herhangi bir burjuva egemenlik aracı değildir. O, aynı zamanda, kurulduğundan bu yana işçiler, diğer emekçiler, Türk olmayan milliyetler üzerinde her türlü demokrasiden uzak, egemenliğinde sistemli olarak şiddet araçlarına ve metodlarına dayanan ceberrut, faşist bir devlettir. Toplum ile bu faşist devlet arasında güvenin yeniden tesisini sağlamaya çalışmak demek, faşist düzene sahip çıkmak, faşist siyasi kurumu halkın gözünde yeniden güvenilir bir kurum haline getirmeye çalışmak demektir.

Bu hükümetten, onun demokratikleşme laflarına bakarak, gerçek anlamda demokratikleşme adımları bekleyen ışçiler ve di-

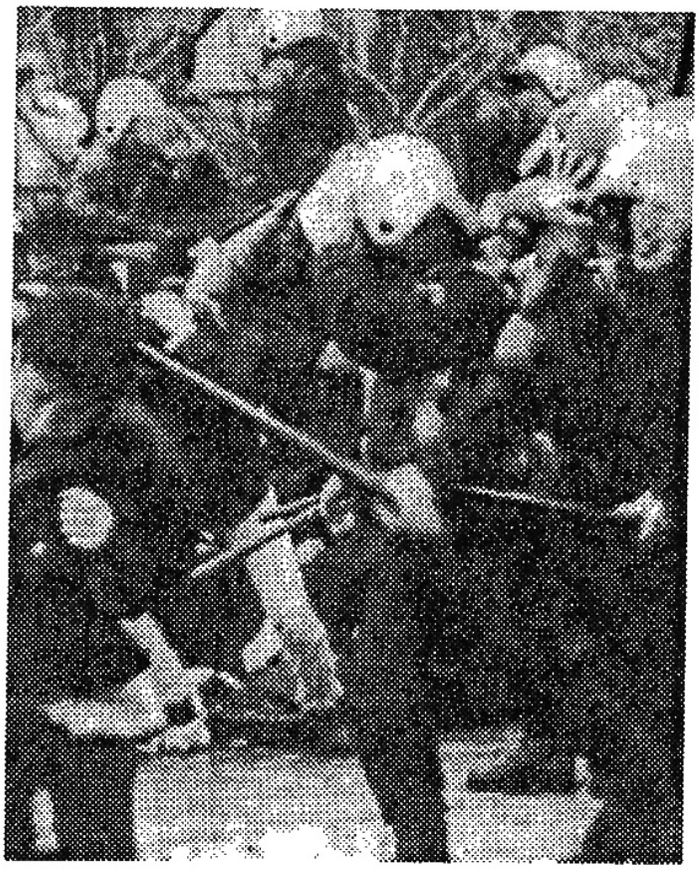

ğer emekçiler –haklarını aramaları durumunda– polis copu ve jandarma dipçiği ile tanışarak, yeni hükümetin de gerçek siyasi niteliğini göreceklerdir.

İkincisi: "İnsanı politikanın merkezine koyma" iddiası, "insanı yaşat ki devlet yaşasın" düşüncesi ile birlikte ele alındığında, AKP'nin, yalnızca hükümet olmakla kalmayıp gerçek anlamda iktidar olmak istiyorsa, andaki yerleşik-kemalist faşist devlet kurumlarını süreç içinde ele geçirme plan ve zorunluluğunun bir ifadesidir. Bugün Türkiye'de devlet halkın gözünde, halkın dışında/üzerinde, bireyin üzerinde, hükmedici bir aygıttır. Bu aygıtı yerleşik-kemalist faşist bir bürokrat zümre –en başta da Türk Silahlı Kuvvetleri– elinde bulundurmaktadır. Bu yerleşik devlet aygıtı, en başta ordu olmak üzere yargı kurumu, KİT yönetimleri, idari yapı; esas kadroları MNP-MSP- RP-FP geleneğinden gelen AKP'ye kuşku ile yaklaşmakta, onların "değiştik", "biz yeniyiz" idialarını takkiye olarak görmekte, onların iktidarı ele geçirmesini engellemeye çalışmaktadır. İşte bu noktada AKP, devleti eline geçirmek için gerekli desteği halktan "halka hükmeden değil, halka hizmet eden devlet", "garson devlet" şiarları altında; liberal burjuvazıden ve emperyalizmden de "devleti küçültme", "bürokrasiyi gerilteme", "bireyin haklarını savunma", "hukukun üstünlüğü" vb. şiarları altında sağlamaya çalışmaktadır. "İnsanı yaşat ki devlet yaşasın" diye ifade edilen düşüncenin gerçek anlamı budur. Önümüzdeki dönem egemen sınıfların kendi aralarındaki siyasi dalaşmalar açısından, AKP'nin devlet iktidarını ele geçirmek için "demokratikleştirme" girişimleri, buna karşı yerleşik kemalist faşist devlet kadrolarının yapıyı koruma manevraları kâh uzlaşma, kâh çatışmalarla geçecektir.

Yeni hükümet programının demokrasi ufku ve sınırı...

AKP hükümetinin yepyeni bir siyaset kültürü temelinde yapısal reformlar yapma iddiasındaki programında, üzerinde en fazla durulan konulardan biri "hak ve özgürlüklerin genişletilmesi" ve "demokratikleşme"dir.

Bu bağlamlarda hükümet programında "artık ülkemize dar gelen yürürlükteki anayasa yerine katılımcı ve özgürlükçü yeni bir anayasa" hazırlanacağı; bunun yanında anda "pek çok yasakçı hükümler nedeniyle hukuk devletinden çok kanun devleti görünümünde" olduğu tespiti yapılan ülkeyi bu görününümden kurtarıp hukuk devleti görünümüne kavuşmak için gerekli yasal düzenlemelerin yapılacağı açıklanmaktadır.

AKP hükümetinin programında "*küreselleşme ve bilgi toplumuna yönelik gelişmelerin*" "*geleneksel devlet ve yönetim yaklaşımlarını*

büyük ölçüde geçersiz hale getirdiği" tespiti yapılmakta ve buna uygun olarak yeni bir yapılanma öngörüldüğü söylenmektedir.

Bu yeni yapılanmada "*devletin ekonomiye doğrudan müdahale ve üretim yapması yerine...*" "*politika oluşturma, altyapı ve kaynak yaratma, standart koyma ve denetim yapması*" öngörülmektedir.

AKP hükümeti, "*merkeziyetçi ve katı hiyerarşik yapının aşılması*"ndan, ve "*yerel yönetimlerin güçlendirilmesi*"nden sözetmektedir.

Bu bağlamda söylenenlerin tümü, "global" emperyalizmin taleplerinin hükümet programına dökülmesidir.

Emperyalizm, artık "ulusal devleti" –tabii kendi emperyalist devleti dışında!– demode, çağın gereklerine uygun olmayan bir yapılanma olarak görmekte; merkezi ulusal devletleri sermayenin, hizmetlerin, malların, kültürün vb. vb. sınırsız-serbest dolaşımının önünde engel olarak görmekte; merkezi ulusal devletlerin fonksiyonlarının mümkün olduğunca geriletilmesini, buna karşı yerel yönetimlerin güçlendirilmesini talep etmektedir.

Bütün dünyada emperyalist sermayenin uzantıları, bu arada liberal burjuvazi ve "demokrasiyi" emperyalist-globalleşmeden bekleyen "sol" da, emperyalizmin doğal gelişmesinin sonucu olan taleplere, ilerleme, ilericilik vb. adına sahip çıkmaktadır. (Bu tavır "solculuk" adına suvunulduğunda tam bir aymazlıktır gerçekte. Aynı emperyalizme karşı olmak adına faşist "ulusal" devletlerin savunulmasının aymazlık olduğu gibi! Bu bağlamda patolojik bir vaka olan "İşçi" Partisi'nin tavrı örnektir.)

AKP de hükümet programında şimdi emperyalizmin ulusal merkezi devletleri zayıflatma programına sahıp çıkmakta, bunu da demokratikleşme adına yapmaktadır. AKP'nin, şimdi –İslamcı gelenekten gelenlerin kurduğu bir partı olarak– "batı demokrasisini" erdem olarak keşfetmesinin bir yanında batılı emperyalist efendilere verilen mesaj vardır: "Bakınız bizim istediğimiz sizin sınırlarını çizdiğiniz demokrasidir. Onun ötesinde, ondan başka bir şey istemiyoruz. Şeriat vb. geride kaldı. Bizden korkacak bir şey yoktur. En batıcı biziz aslında! Esasında sizın istediğiniz bir biçimdeki demokrasiyı –andaki kemalist devlet değil– biz getirebiliriz. Bizi destekleyin."

Bu tavrın dığer yanı içte AKP'nin gerçek anlamda iktidar olabilmesı için "demokrasiye" –kendi için öncelikle– ihtiyacı olmasının ifadesidir. Evet AKP hükümeti, anda daha güçlü olduğu yerel yönetimler lehine, anda zayıf olduğu merkezin gücünü geriletmek ıstiyor! Evet AKP hükümeti, anda güçlü olmadığı devlet bürokrasisinin gücünü geriletmek istiyor! Evet AKP hükümeti, kendisi için "hukukun üstünlüğünü", "yargının siyasetten arındırılmasını" istiyor. Çünkü bütün bunlar, onun gerçekten iktidar olmasının önündeki engeller. Burada emperyalist efendilerin, onların Türkiye'deki uzantılarının, liberal burjuvazinin, "sol" liberallerin programı AKP'nin andaki iktidara yürüme programı ile örtüşüyor. Bu programı demokratikleşme programı olarak yutturuyorlar. Demokratikleşmenin en üst sınırı AKP hükümet programında istenen, hedeflenen (en azından istendiği, hedeflendiği söylenen) demokrasinin sınırı net olarak çizilmiştir:

"*İnsanlığın birikimi olarak gördüğümüz uluslararası demokratik standartlar...*"; "*İnsan Hakları Evrensel Beyannnamesi ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi...*", "*Kopenhag kriterlerinde belirtilen seviyeye yükselmek...*" vb.

Yani emperyalizmin demokrasisi! Yani her an faşist tedbırlerle malul, Lenin'in deyimiyle "bütün çizgi boyunca gericilik" olan demokrasi! Tabii denebilir ki, bu ge-

rici burjuva demokrasisi bile, bütün tarihi boyunca kemalist faşist diktatörlük altında yaşamış olan, gerçek anlamda bir burjuva demokrasısi yaşamamış olan, bu konuda bir geleneği olmayan Türkiye için yine de bugünkü durumdan iyidir. Evet bu kötüler içinde daha az kötü olandır. Fakat kimse işçi sınıfı ve emekçilere bunun uğrunda mücadele edilmesi gerekli gerçek demokrasi olarak sunmasın! İşçi sınıfı ve emekçiler "daha az kötü" olana değil, en iyisine, gerçek demokrasiye, işçilerin-köylülerin-emekçilerin kendi iktidarlarındaki demokrasiye, giderek sosyalist demokrasiye ihtiyaç ve hakları vardır! Ve evet, o demokrasi, er ya da geç, devrimle kazanılacaktır.

Bu bağlamda AKP hükümetinin gerçek yüzünün emekçi kitleler tarafından somut pratik içinde sınanıp görünmesi kaçınılmaz bir evre olarak görünüyor.

Dış politikada hükümet programı: Emperyalizme bağlılık yeminleri

58. hükümetin dış politikası, emperyalist efendilere güven verme üzerine kurulu bir politikadır.

Hükümet, dış politikada bundan önceki hükümetleri aşan bir teslimiyetçiliği sergilemektedir. Bu bağlamda şimdi yalnızca hükümet programında yazılanlar değil, atılan kimi adımlar da vardır.

Örneğin Irak'a ABD saldırısı konusu... Bu konuda yeni hükümetin çiçeği burnunda Dışişleri Bakanı Pentagon hiyerarşisinde Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'den sonra ikinci adam konumunda olan Paul Wolfowitz'le yaptığı görüşmede "dost ve müttefik ABD nin yanında olduklarını" hiç bir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta söyleyerek şimdiye kadarki saldırı konusunda pazarlık gücünü arttırmak için rezerv koyan "devlet siyasetini" zor durumda bıraktı. Kendi bakanlığı, ardından Genelkurmay, ardından Başbakanlık açıklamalar yaparak, "Verilmiş bir taahhüdümüz yoktur" demek zorunda kaldılar. Ardından Dışişleri Bakanı da "yanlış anlaşıldığını" açıklamak zoranda kaldı.

Wolfowitz aynı konuda Başbakan Abdullah Gül'den aldığı izlenimleri Sedat Ergin'le yaptığı görüşmede şöyle özetliyor:

"Başbakan, Türk-ABD ittifakının ülkesi açısından taşıdığı önem, Türkiye'nin bu ittifaka olan taahhüdü ve bizimle birlikte olma kararlılıkları üzerinde konuşurken en ufak bir tereddüt bile sözkonusu değildi. Bu bize üzerinde mutabakat inşa edebileceğimiz zemini sağlıyor." (Hürriyet, 6 Aralık 2002)

Yani bu hükümet, dış politikada, Irak konusunda şimdiye kadarki amerikancı hükümetlerden daha da amerikancı bir konum sergiliyor. O kadar ki, yerleşik devlet iktidarı pazarlık gücünü azaltan bu tavrı frenlemek için müdahele ihtiyacı duyuyor.

AKP dış politikada kendini önce tabii ki "en büyük dost ve müttefik" ABD'ye yarandırmaya çalışıyor. Kendini Irak konusunda olduğu gibi, Kıbrıs bağlamında da, ABD'nin istediği yönde çözümü sağlamaya en yatkın ve yakın siyasi güç olarak tanıtmaya çalışıyor. AKP Türkiye'deki iktidar dalaşında, kendisini yerleşik kemalist-militarist- bürokratik yapıya karşı alternatif olarak tanıtırten, aynı zamanda emperyalistlerin Türkiye'ye biçtiği, 11 Eylül'den bu yana da daha da önemli hale gelen "model" rolünde, "müslüman demokratik parti" olarak başrole soyunuyor. Onun bu tavırları ABD emperyalistleri tarafından da "takdirle" karşılanıyor. O kadar ki, hükümette anda hiç bir görevi olmayan, hâlâ "siyasi yasaklı", Anayasa Mahkemesi'nde kapatılma davası yürüyen AKP'nin üyesi bile olmayan Başkanı Recep Tayyip Erdoğan Beyaz Saray'a görüşmeye davet ediliyor!!!

Wolfowitz de Recep Tayyip Erdoğan hakkında Sedat Ergin'e şunları anlatıyor:

"Kendisiyle ilk görüşmemdi. Çok etkilendiğimi söylemeliyim. Dürüstçe ifade etmem gerekirse zaten kendimi buna hazırlamıştım.

Kendisinden duyduğumuz her şey, bizim için çok cesaretlendirici oldu. bunlar arasında kendisinin ve partisinin Avrupa'ya, Batı'ya, Türki-

ye'nin modern geleneklerine, laik demokrasiye dönük yönelişini sayabilirim. Ayrıca bu hedefleri çok kuvvetli bir siyasi zeminde hayata geçirebilme yeteneğine de sahipler. Bu harikülade bir gelişme."

ABD nin Türkiye'ye biçtiği rol bağlamında da Wolfowitz şunları söylüyor:

"Laiklik –ki Wolfowitz bu konuda Erdoğan'ın garanti verdiğini söylüyor / BN– *Türkler için önemli olduğu kadar, bizim için de önemli. Kanımca Türkiye tarihin 11 Eylül sonrasındaki döneminde emsali olmayan bir rol oynayabilir. İslam dünyasının da aynı demokrasi özgürlük ve laiklik değerlerinden ilham alması gerekir."*

Türkiye'ye İslam dünyası için "model" olma rolünü biçen yalnızca ABD emperyalizmi değil, Avrupa Birliği'ndeki (AB) emperyalistler, en başta Alman-Fransız-İngiliz emperyalistleri de aynı yöndeki dilek ve isteklerini dile getirdiler, getiriyorlar.

Fakat AB'nin bir problemi var Türkiye'yle... Türkiye AB'nin anda hiç istemediği bır şeyi –AB'ye tam üyeliği– devlet politikası yapmış durumda. Kapıya dayanmış, "tam üyelik görüşmelerine başlamak için tarih" isteyip duruyor. Şimdiye dek öne sürülen "uyum yasaları" şartlarını da Türk parlamentosu "jet hızıyla" yerine getirip duruyor. Bu AB'yi bahane bulma konusunda zorluyor. Bu noktada AKP, kendisinin ne kadar uzlaşıcı-anlayışlı vb. olduğunu gösterip, AB'nin de "aferin"ini almak için, "canım tarih için tarih verilse de olabilir" tavırları takınarak, AB'deki emperyalistleri de, Türkiye'deki AB yanlısı kompradorları da rahatlattı.

Yani dış politikada, bu hükümet kendinden öncekiler gibi, emperyalist uşağı bır politikanın sahibi. Tek farkı var, bunlar kendilerinin desteklenmesi için uşaklıkta ötekilerden daha şampiyon olduklarını göstermeye çalışıyor.

Hükümet programında Kürt ulusu yine "unutuldu"...

Bir zamanlar mıting meydanlarında Kürt oylarına göz kırpmak için; *"Birileri ne mutlu Türküm diyene derse, birilerinin de ne mutlu Kürdüm diyene deme hakkı vardır"* diyen bir geleneğin temsilcileri, şimdi neredeyse Anayasayı değiştirebilecek kadar büyük bir çoğunlukla Mecliste! Bunların hükümet programında –hem de demokratikleşmeden vb. çok sözedilen bir programda– Kürt meselesinden de sözedilebileceğini düşünenler yanıldı. Hükümet programının bu bağlamda kendinden önceki Türk hükümetlerinin programlarından bir farkı

yok. Bu programda Kürt yok, Kürt sorunu yok. Kürdistan meselesi bu hükümetın pratiğinde yalnızca Güney Kürdistan'da bir Kürdistan devletinin kurulmasının nasıl engeylleneceği bağlamında emperyalistlerle, en başta da ABD ile yürüyen pazarlıklarda var.

Bu hükümet programında, bır yandan "Kopenhag kriterleri"nden vb. sözedilirken, diğer yandan aslında bu kriterlere ve daha önce çıkarılan uyum yasalarına göre göstermelik olarak devletçe kabul edilmiş olan Kürtçe yayın, Kürtçe eğıtim konusu bile sessizlikle geçiştiriliyor.

Bu bağlamda bırakalım ezilen ulusların kendi dillerinde eğitim hakkının vb. savunulmasını, tersine, sanki Türkiye'de devlet dili Türkçe değilmiş, bu dil baskı altındaymış gibi, Türkçenin geliştirilmesi vb. hükümet programının konusu oluyor. Bu bağlamda şöyle deniyor programda:

"Şüphesiz kültürümüzün en önemli taşıyıcı unsuru Türkçemizdir. Türkçenin sağlıklı bir mecrada gelişmesi, işlenmesi, ve gelecek nesillere daha zengin bir dil olarak aktarılması için Milli Eğitim Bakanlığı, Kültür Bakanlığı, Türk Dil Kurumu, üniversiteler ve diğer ilgili kesimlerce gerçekleştirilecek işbirliği ile Türk diline gereken önem verilecektir."

İşte çok "gelenekçi müslüman demokratlar"ımızın demokratlığı bu kadardır! Türkler ve Türkçe için demokrat! "Zaten hepimiz müslümanız, Türküz elhamdülillah! Türk-Kürt deyip de, bölücülük yapmayalım!!!"

Hükümet programında "büyük önder Atatürk"e iki yerde gönderme yapılması boşuna değil! AKP yalnızca "müslüman demokratik parti" için değil, aynı zamanda "müslüman-Türk, Kemalizmle barışık, laık-demokrat parti"(!) adaylığına soyunuyor! Bu cambazlığın yürüyüp yürümeyeceğini birlikte yaşayacağız.

Fakat hiç bir emekçi, hiç bir işçi, bu partiden işçiler, emekçiler lehine bir şey beklememeli, bu partinin işçiler lehine yapacağını söylediği vaatlerin peşini ızliyep, hesabını sormalı, kendi gündemini belirleyip, kendi mücadelesini, her şeyden önce de kendi iktidar mücadelesini yürütmelidir.

58. hükümet programında "**halkımızın gerçek gündeminden kopmadan**" icraat vaad ediliyor. Bu sözün ciddiyeti çok kısa zamanda görüldü. Daha bu yazılanların mürekkebi kurumadan, hükümet halkın gerçek gündemini ilgilendirmeyen, halkın hiç bir gerçek sorununun çözümü açısından bir rol oynamayacak bir soruna kendisini kilitleme becerisini gösteriverdi:

AKP'nin başkanı olan ve fakat öncelikle devlet çarkı içerisinde belirleyici bir güce sahip kemalist kesim tarafından başbakan olmasına yasal engeller çıkartılan Erdoğan efendinin ne yapıp edip siyasal yasaklarından kurtarılması ve başbakan koltuğuna oturtulması. Bu amaçla pazarlıklar ertesi çözüm bulundu: Siırt'te seçim Yüksek Seçim Kurulu tarafından iptal edildi. 9 Şubat'ta yeniden seçim yapılacak. Ve Erdoğan seçilerek milletvekili olup, başbakan olmak için parlamenter olma ön şartına kavuşmuş olacak. Her ne kadar burjuva medyanın ve hükümetin gündeminin merkezine Erdoğan'ın nasıl başbakan koltuğuna oturtulup oturtulmayacağı sorunu konulmuş olsa da, işçilerin ve diğer emekçilerin, yani halkın gerçek gündemi hangi kişinin başbakan koltuğuna oturtulacağı sorunu değildir. Bu nedenle halkın gerçek gündeminin gündemden tümüyle çıkartılması çabalarına ve manevralarına karşı yapılması gereken, halkın gerçek sorunlarının gündeme alınmasını ve gündemde kalmasını sağlamak için çalışmaktır.

6 Aralık 2002 ■

Hükümet programı işçilere, emekçilere boş vaadler dışında bir şey sunmuyor!

Hükümet programının ekonomik ve sosyal alanlardaki vaadlerinin ve açıklamalarının biraz yakından incelenmesi bu hükümetin sınıfsal niteliğini de ortaya koymaktadır.

58. hükümet programına göre , "milletimizin teşebbüs gücü ekonomik gelişmenin en önemli kaynağıdır." Kapitalistler kendilerini toplumun en aktif ve en kaliteli kesimi saydıklarından, kendilerine özel ünvanlar yakıştırırlar. Bunlardan birisi de "teşebbüsçü" kavramıdır. Açık sınıf kavramlarından özenle kaçınsa bile 58. hükümet toplumun "teşebbüsçülerini", yani sermaye sahiplerini ve onların "teşebbüs gücünü" "ekonomik gelişmenin en önemli kaynağı" olarak kabul etmektedir.

Kapitalist sınıfın çıkarlarına uygun olarak da hükümet devletin ekonomideki temel rolünü, "piyasalarda serbest rekabet koşullarını sağlamak ve teşebbüs gücünün önündeki engelleri kaldırmak" olarak tesbit etmektedir. Bu anlayışa bağlı olarak hükümet programında yine, "Hükümetimiz, bu yeni süreçte devletin, ekonomiye doğrudan müdahale ve üretim yapması yerine, politika oluşturma, altyapı ve kaynak yaratma, standart koyma ve denetim yapmasından yanadır." denmektedir. Kısacası 58. hükümet, kendinden önceki bir dizi hükümetin IMF direktifleri ile belirlenen devlet ağırlıklı ekonomiden, liberal okonomiye geçmekte kararlılığının altını çizmektedir. Bu politikanın mantıki sonucu olarak "özelleştirilme hızlandırılacak"tır.

Bundan önceki bir çok hükümetin özelleştirme politika ve uygulamalarında açıkça görüldüğü gibi, 58. hükümetin hızlandırarak sürdüreceğini ilan ettiği özelleştirme ile KİT'ler yok pahasına özel kapitalistlere devredilecek, binlerce çalışan kapının önüne konacak; bu da kaçınılmaz olarak zaten çok büyük boyutlarda olan işsizlik oranını daha da artıracaktır.

"Daha önce uygulanan yanlış programlar nedeniyle ülkenin "yüksek enflasyon, büyük bir kamu borç stoku, düşük büyüme ve dengesiz gelir dağılımı, yüksek işsizlik gibi ciddi sorunların içine düşüldüğünü" 58. hükümet programı kabul etmektedir. Fakat bu tür ciddi sorunların çözümü için öne sürdüğü bir kaç tedbir ise daha ön-

ceki hükümet programından ve IMF direktiflerinden hiç bir biçimde farklı değildir.

Ciddi sorunların çözümü için yeni hükümetin, biraz önce belirttiğimiz özelleştirme dışında öne sürdüğü tedbirlerin özü , "verimlilik artışı, atıl üretim faktörlerinin harekete geçirilmesi, uluslararası ölçekte rekabet edebilir mal ve hizmet üretimi ile doğrudan yabancı sermaye girişini sağlamaktan" ibarettir. Bunların nasıl yapılacağı hükümetin gizidir. Bunun ötesinde burada bahsedilen "verimlilik artışı" ve "uluslararası ölçekte rekabet edebilir mal ve hizmet üretimi" için yapılacak en önemli iş, şimdiye kadar olduğu gibi, artıdeğerin, kapitalistlerin zenginliğinin kaynağı olan işgücünün sömürüsünün daha yoğun bir biçimde sürdürülmesi, yabancı sermayeyi de daha fazla Türkiye'ye çekebilmek amacıyla ülkenin "ucuz emek cenneti" konumunun devam ettirilmesidir. 58. hükümet bu programa "yeni bir ekonomik program" adını yakıştırsa da burada yeni olan hiç bir temel değişiklik yoktur.

58. hükümetin "dar gelirli kesimlere" yönelik vaad ettiği bir kaç genel reform da vardır.

Bunlar şöyle sıralanmaktadır:

1. "Sosyal güvenlik sisteminin ıslahı",

2. "Krizden olumsuz etkilenmiş kesimlerle yakından ilgilenecek sosyal yardım projelerinin (?!) uygulamaya konması",

3. "Gelir dağılımı ve yoksullukla mücadelele alanında politikaların hayata geçirilmesi",

4. "'Yoksullukla mücadele programı'nın yaşama geçirilmesi",

5. "Vatandaşlara geçimlerini sağlayacak iş imkânları oluşturmak",

6."İşsizliğin azaltılması için tedbirler uygulamak"

7. "Bütünleştirilmiş bir sosyal güvenlik ağının kurulması"...

İşçi sınıfına ve diğer emekçilere yönelik vaad edilen bu reformlar ve projeler konusunda 58. hükümet programı hiç bir somut açıklama yapmamaktadır. Görülen odur ki; 58. hükümet işçilere ve diğer emekçilere yönelik vaadlerinin vaad düzeyinde kalması için kendisini bağlayacak her somut açıklamadan özenle kaçınmaktadır.

58. hükümet programı doğrudan işçi sınıfını ve sendikaları ilgilendiren bir kaç noktada daha açıklama yapmaktadır:

Hükümet, "tüm sivil toplum örgütlerine eşit mesafede duracağını", "sivil toplum örgütleri arasında diyaloğu ve işbirliğini destekleyeceğini", bu amaçla "iş dünyası (kapitalist sınıfın adı bu oluyor / BN), sendikalar, meslek odaları, çiftçi örgütleri ve gönüllü kuruluşların sorunlarını, hizmet alanlarındaki kamu görevlileri ile birlikte çözmelerini kolaylaştırıcı mekanizmaları geliştireceğini" belirtmektedir. Sanki hükümet sermaye sınıfları ve onların "sivil örgütleri" ile işçi sınıfı ve işçi sınıfının sendika ağalarının egemenliğindeki "sivil örgütleri" sendikalar arasında

tarafsız davranacakmış gibi hakemlik rolüne soyunmaktadır. Çıkarları birbirine tümüyle ters olan sınıflar arasında hakemlik yapma iddiası gerçekte egemen olan sömürücü sınıfın egemen rolüne sahip çıkmak, bunu koruyacağını ilan etmektir. Kendinden önceki tüm Türkiye Cumhuriyeti hükümetleri gibi 58. hükümet de aslında sermaye ile emek arasındaki ilişkide taraftır, sermayenin tarafını tutmaktadır. Fakat bu taraftarlığını "tarafsızlık" olarak yutturmaya çalışmaktadır o kadar.

İşçi sınıfına yönelik olarak, yine içini açmadığı ve genel olarak ilan etteği bir başka tedbir "İş Kanunu"nun "çağdaş gelişmeler ve AB normları dikkate alınarak güncelleştirilmesi"dir.

Bir önceki hükümet döneminde yürürlükteki İş Kanununda bazı değişiklikler yapılmıştır. Bu değişikliklerden bir tanesi, belirli sayıda işçi çalıştıran işletme sahibi işverenlerin işçi çıkarmada yazılı bir neden gösterme ve mahkeme kararına rağmen çıkardığı işçiyi işe almazsa ödenecek tazminatı artıran yöndeki değişiklik olmuştur. İşveren örgütleri, İş Kanununda talep ettikleri bir dizi reform düzenlemelerinin topluca ele alınmasını sağlamayan ve adına hiç haketmediği halde "İşgüvencesi Yasası" denilen yasanın, yürürlüğe gireceği 15 Mart 2003 tarihi öncesinde yeniden gözden geçirilmesini ve özellikle esnek çalışma konusunda öne sürdükleri taleplerle birlikte yeniden ele alınmasını istemektedirler.

Görülen odur ki, 58. hükümet kendisinden önceki hükümetin yapamadığını yapmak amacı ile işverenlerin isteği yönünde "çağdaş" bir İş Kanunu çıkarmak amacı ile sözkonusu düzenlemeleri gündeme getirecektir.

DEMEMİZ ŞUDUR Kİ...

58. hükümet, kendinden önceki sermaye hükümetlerinden hiç bir temel farklılığı olmayan, IMF direktifleri temelinde işçi ve diğer emekçilerin daha fazla sömürülmesini ve baskı altına alınmasını örgütleme amacında olan bir hükümettir.

Bu hükümet, devletin faşist yapısında, işçi sınıfına karşı düşman politika ve uygulamalarında hiç bir olumlu değişiklik getirmeyecektir.

Tersine, özelleştirmeyi hızlandırarak, "serbest piyasa ekonomisi" adını verdikleri vahşi kapitalist sömürü ilişkilerini daha hızlı uygulamaya koyarak, sosyal güvenlik, iş kanunlarında sermaye sahiplerinin çıkarlarını temel alarak kapitalist yüzünü kısa zamanda uygulamada da açıkça ortaya koyacaktır.

Bugün yapılması gereken en önemli görev, 58. hükümetten olumlu beklenti içinde olan işçilere hükümetin gerçek özünü anlatmak, onun burjuva niteliğini teşhir etmek ve işçi sınıfının bilinçli öncülerini şimdiden ortak bir eylem programına kazanmak için uğraşmaktır.

26 Kasım 2002 ■

TKP

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

KARARNAME

3 KASIM 2002 SEÇİMLERİ VE DEMOKRASİ SAHTEKÂRLIĞI PANAYIRINDA "SOL" ADINA, "KOMÜNİZM" ADINA GÖNÜLLÜ FİGÜRANLARDAN

T"K"P'nin seçim "taktiği"

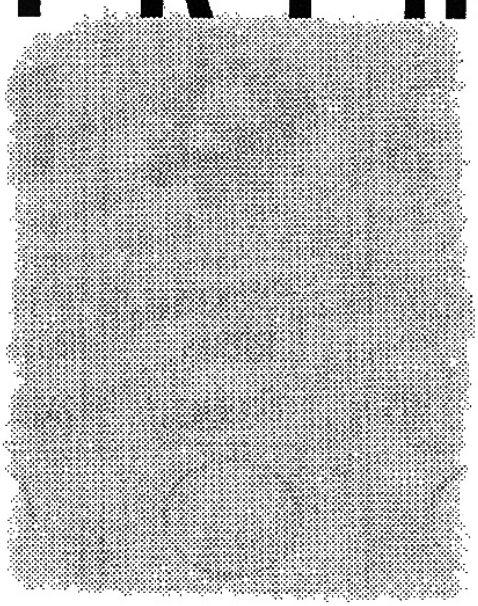

Bilindiği üzere 3 Kasım seçimlerine "sol"u temsil ettiğini iddia eden bir dizi parti de katılmıştır. Bu partiler kendilerine "sosyaldemokrat", "sosyalist" vb. diyerek programlarını sunmuş, propagandalarını yapmışlardır.

Fakat bu seçimlerde bir de "ilk" ve "ilk" olduğu kadar da ilginç bir durum vardı: Türkiye Cumhuriyet tarihinde ilk defa bir parti "komünist" adıyla bu seçimlerde yera-

lıyordu. Bu parti T"K"P idi!

Bu partinin diğerlerinden ayrıldığı nokta elbette ki sadece adıyla sınırlı değildi. Bu partinin bir başka göze çarpan ve yer yer öne çıkarılmaya çalışılan; **"TKP seçim partisi değildir!"** söyleminde bulan özelliği idi.

Yani T"K"P'nın iddiasına göre seçimlere katılan "sol"dan ya da sağdan tüm partiler seçim partileri ve fakat T"K"P seçim partisi değildir!

Her ne kadar T"K"P Genel Sekreteri Kemal Okuyan radyo ve televizyonlarda yaptığı konuşmasında *"TKP olduğu sürece bu memleketin gerçek sahiplerinin umutsuz olmaya hakkı yoktur. Umudu gerçek kılmak için oylar çark-çekiçe, oylar TKP'ye!"* dese de;

DEHAP'ın bazı yöneticilerinin açıklamaları hakkında, *"**Oy verilecek tek parti TKP'dir**"* dese de;

Ve de Kemal Okuyan 15 Eylül 2002 tarihli açıklamasında seçimlerin ertelenme

üzerine...

olasılığına bağlı olarak *"Seçimler ertelenmelidir."* deyip; *"3 Kasım tarihine yaklaştıkça seçimlere hazır olan tek partinin yine TKP"* olduğunu söylese de;

Ve yine; *"Seçim atmosferinde emekçi sınıflar TKP ile diğer partiler arasındaki ayırımı daha iyi görmektedir"* dese de...

"TKP seçim partisi değil"miş!

Kabul edelim ki; T"K"P gerçekten de seçim partisi değil! O zaman T"K"P'liler T"K"P'nin neyin partisi olduğunu da açık ve net söylemek gibi bir tavır belirlemek zorundaydılar.

"Sosyalist iktidarın ilk günü"nden uygulamaya sokacakları **"Kararname"**ye kadar bir çok konuda kamuoyunu aydınlatanların (!) "Sosyalist İktidar" hedefine hangi araçlarla ve hangi mücadele biçimleri ile vb. ulaşabileceği konusunda genel olarak kamuoyunu ve özelde de ileri işçileri, sosyalizm ve komünizm yanlılarını aydınlatmak gibi bir yükümlülükleri var.

Eğer T"K"P'nin seçim partisi olmadığından, "Sosyalist İktidar"ın içinde bulunduğumuz koşullarda seçimlerle gerçekleşemeyeceğini anlıyorsak –ki biz böyle anlıyoruz!– o zaman T"K"P'nin ne düşündüğünü sormak acaba abesle iştigal midir?!!

Örneğin "Kararname"nin 4. maddesinde söylenenleri ele alalım:

"NATO'dan çıkılmıştır. Emperyalist ülkelerin terör örgütü olan NATO Türkiye'nin ve bölge ülkelerinin güvenliğini tehdit etmekte, halklar arasında düşmanlığı körüklemektedir. Bu kurumun Türkiye'deki yıkıcı faaliyetleri konusunda kamuoyu en kısa sürede aydınlatılacak, gizli belgeler yayınlanacaktır."

Buraya kadar söylenenleri gerçekleştirmek bir yana, bunları gerçekleştirmeyi önüne bir hedef olarak koymak, tek başına ele alındığında bile doğru ve yerinde bir istemdir. Bırakalım komünistleri, antiemperyalist yurtsever aydınların, demokratların dahi buna bir itirazı olamaz, olmamalıdır!

Fakat bu istemin tutarlı ve gerçekten olabilirliğine olan inancımızı engelleyen şeyler var.

Örneğin, bu değerlendirmede *"Bütün ABD üslerine el konmuş, **bu üsler silahlı kuvvetlerimizin denetimine sokulmuştur**"* (abç) diyerek devam ediyor.

Burada sözü edilen "silahlı kuvvetlerimi-

zin" Doğu Perinçek'in de sahiplendiği ve postallarını yaladığı Türk Silahlı Kuvvetleri mi; yoksa başka bir şey mi olduğu konusunda açıklık getirmek gerekmiyor mu?

Böylesine "kılçıklı" sorunları sırf kamuoyu oluşturma ve bazı sözümona "aydınlar"ın desteğini sağlama adına "lop et" biçiminde sunarak yenilir yutulur hale getirme cambazlığı doğrusu çok ilkeli ve "komünistçe" bir tavır!

Yeri geldiğinde T"K"P sözcüleri, T"K"P'nın TC'nin Avrupa Birliği'ne girme çabalarının yoğunlaştığı bu süreçte, onların demokratikleşme aldatmacalarının bir aksesuarı oldukları biçimindeki değerlendirmelere karşı geliyor, bunu reddediyorlar. Ve sorunu/sorunları genellikle "meşruiyet" temelinde ele almaktan pek hoşlanıyorlar. *"TKP'nin bu toprakların en meşru partisi"* olduğunu döne döne vurguluyorlar.

Demokrasi sahtekârlığının aksesuarı olmadığını söyleyenler Yargıtay Başsavcılığı'nın T"K"P'ye yönelik seçim öncesi yasaklama girişimleri bağıntısında; *"Partimize dönük herhangi bir hukuki girişim TKP'ye değil, bu seçimin meşruiyetine darbe vuracaktır"* diyorlar.

Bu değerlendirmenin mantıki ve pratik sonucu T"K"P'lilerimiz açısından ne anlama geliyor?!

3 Kasım seçimlerine T"K"P de yasaksız bir biçimde katıldığına göre, bu seçimlerin "meşruiyetine" diyecek bir şey kalmamıştır!

Başka yerlerde ve başka bağıntılarda bir bütün olarak sistemin "meşru" olmadığını söyleyenler; esas olarak da bu değerlendirmeleri teoride yapanlar; somut pratiğe geldiğinde kıvırtıp egemenlerin geniş halk yığınlarını aldatmak için uygun gördükleri ve zorunlu kaldıkları aralıklarla halkı aldatmak için gündeme getirdikleri seçim ve demokrasi sahtekârlıklarında rol almakta hiç bir beis görmüyorlar!

Üstüne üstlük bir de akıl vererek "bizi de katarsanız" koşuluyla, hakim sınıfların bu oyununa meşruiyeti yakıştırıyorlar!

Nereden bakarsan bak; pragmatizmin, ilkesizliğin bütün kendine özgün kıvırtmaları ile karşı karşıya geliyoruz.

T"K"P'YE KOLAY GELSİN!

Bir komünist partisi düşünün ve bu partinin iktidara geldiğini varsayın... Ve bu parti Türkiye gibi çokuluslu bir ülkenin partisi olsun... Ve iktidarının ilk gününde yayınladığı kararnamede eğitim ile ilgili olarak bir sürü şey söylerken isteyenin kendi anadilinde eğitim hakkı olduğunu ve bunun için gerekli tüm önkoşulları yaratmanın "sosyalist iktidar"ın önünde duran en önemli görevlerden biri olduğunu unutsun!

Seçimlerin ve parlamentonun hırsızlar, hortumcular, işkenceciler, çeteci ve çapulcuların gözünde, bütün bu özelliklerine rağmen koruyucu bir zırh olarak görüldüğü ve gerçekten de böyle olduğu bir olgu iken; "devleti hortumlayanlara dur dersek, bu söylediklerimizi gerçekleştirmemiz hiç de zor olmayacak"tır demek; hele de bunları televizyonda seçim propagandası adına yapmak gafletin de ötesinde ihanettir!

"Silahlı Kuvvetlerimiz" tamlamasında olduğu gibi sormak istiyoruz:

"Hangi devletmiş bu hortumlanan?!"

"Komünist"lerimize devlet konusunda ders vermek gibi bir niyetimiz yok! Eminiz ki, teorik olarak çok iyi biliyorlardır!!!

Hortumlanan değerlerin işçisiyle, köylüsüyle, emekçisiyle bütün çalışanların; emeğin, alınterinin olduğunu bilmeyen var mı?! Ve bunu yapanların bizzat kendilerinin

devlet olduğunu; şu veya bu yerinden onu elinde tutanlar olduğunu bilmeyen var mı?!

Komünizm adına bunları söylemek sadece yanlış değil; aynı zamanda utanç verici!

Kemal Okuyan, T"K"P'nin "ne yaptığını bilen; tutarlı, ilkeli ve örgütlü çalışmasıyla 'siyaset' kavramının kirletilmesine direnen tek parti" olduğunu söylüyor. Bir kez daha soralım: Hangi "siyaset kavramının kirletilmesine" karşı direniliyor?!

"Komünist" olduğunu ve ne yaptığını bildiğini söyleyeceksin, tutarlılıktan ve ilkeli olmaktan dem vuracaksın ve sınıflarüstü bir siyaset vaaz edip gerçekten baştan sona kirlenmiş burjuva siyasetinin, burjuva devletinin ve onun demokrasicilik oyunu olan seçimlerinin "meşruiyetini" onaylayacaksın; daha da ileri giderek bir de kirli siyaseti aklamaya çalışacaksın!

Kolay gelsin!

ASIL SORUN DEVRİME YAKLAŞIM SORUNUDUR!

Buraya kadar söylenenlere bir nokta koyup sorunun sadece seçimlere katılıp katılmamakla ilgili olmadığının; asıl sorunun devrim sorunu olduğunun ve buna bağlı olarak da devrim için hangi mekanizmalara sahip olunması gerektiğinin, bunun hangi araçlarla, hangi çalışma tarzıyla, legal ve illegal çalışmaların koordinasyonunun hangi yollarla sağlanacağının; başta işçi sınıfı olmak üzere toplumu emekçi ve diğer katmanları ile bağların nasıl sağlanacağı ile ilgili olduğunun... altını çizmek istiyoruz.

Bir komünist partisinin daha işin başında ilkesel olarak hiçbir mücadele biçimini reddedemeyeceği gerçeğinden hareketle konumuzla doğrudan ilgili olduğu için legalizm ile legal mücadele biçimleri üzerinde kısaca durmak istiyoruz.

Komünistler birinciyi (legalizm) reddederken ikincisini nesnel koşulları doğru değerlendirerek legal olanaklardan sonuna kadar yararlanmak ve çerçevesini genişletmek için ona uygun örgüt ve mücadele biçimlerini güçleri ve olanakları ölçülerinde hayata geçirmeye çalışırlar, çalışmalıdırlar.

Böyle bir çalışmanın da komünistler açısından anlamlı olmasının tek koşulu vardır:

En küçüğünden en büyüğüne; en kolayından en zoruna kadar hemen her türlü pratik faaliyetimizde, pratik ajitasyon ve propagandamızda devrimi merkeze koymaktır. Lafta değil, bilumum oportunist-revizyonist gibi "devrim" sakızı çiğneyerek değil! Yaptığımız propaganda ve ajitasyonun içeriği ile, niteliği ile bunu yapmaktır.

Sıradan ekonomik-demokratik hak taleplerinin dahi devlet zoruyla bastırılmaya çalışıldığı, ezilen ve sömürülenlerin tepesinden şiddetin eksik olmadığı, sırf adındaki "komünist" kelimesinden dolayı partilerin yasaklandığı bir ortamda; legal platformda, yani yasal olarak; devrimci ajitasyon ve propagandayı merkezde tutmak kolay değil!

Legal olanaklardan yararlanmak ve onların çerçevesini genişletmek için çalışmakla, legalizmin bataklığına boylu boyunca batmak arasındaki farkı görebilmek ve ikincisine düşmemek için her türlü önlemi almakla başlar işe devrimciler.

Yoksa sistemin şu ya da bu nedenle –bugün AB'ye girme süreci ve seçimler dolayısıyla olur, yarın bir başka nedenle olur!–; "hoşgördüğü", gözyumduğu bazı olanaklardan yararlanırken, ondan yararlanma kurnazlığı adına illegal çalışmayı bir bütün olarak tasfiye etmek devrimcilik, komünistlik değildir.

Dolayısıyla legalizmle kader birliği olan revizyonizm ve reformizm bu bataklıkta boy vermektedir.

Legalizm, revizyonizm ve reformizm üçlüsü illegal devrimci çalışmanın ve sosyalizme ulaşmanın tek yolu olan devrimci tarzın terkedilmesidir.

Bır başka deyışle, değişmesini söylediği düzenın meşruiyetinin onayıdır legalizm.

T"K"P'nin çızgisinde de bunların hemen hepsi fazlasıyla var.

"Sosyalıst İktidar"ın ılk gününün "Kararname"sini seçimden üç gün önce yayınlayanlar "TKP seçim partisi değildir" diyenler gerçekte sosyalizme, komünizme sempati duyanlarla ve ondan menfaatı olanlarla alay ediyorlar!

Bütün kurumlarıyla; ordusuyla, polisiyle, resmi-sıvil çeteleriyle, dışinden tırnağına kadar silahlı güçleriyle halka reva görülen zulmün ve sömürünün, yine bu sistemin çızdığı sınırlar içinde ve onun kuralları ile oynayarak değişebileceğini vaaz ediyorlar.

Bütün bunlar "komünist" adıyla, devrimcilik, komünistlik adına yapılıyor!

Ama yağma yok!!!

Toplumun en geri duygularına hitap ederek; "TKP işçi ve emekçilerin vicdanı, onların aklıdır." derken işçi ve emekçilerinin kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu söylerken bunun seçimle değil ancak devrimle olabileceğini onlara anlatmama vicdansızlığının hangi akla hizmet olduğunu bilenler ve görenler de var bu ülkede.

İşçi sınıfı ve emekçilerin tek kurtuluşu olan sosyalizme ulaşmanın yoluna dair onların aklı olma adına onların bilinçlerini bulandıranlar, düşüncelerinde samimi de olsalar, niyetleri iyi de olsa bir gaflet ıçindeler... Onlara inananlar da aynı gafletin mağdurları olmak durumundalar.

Fakat bilinmelidir ki; gaflet ile ihanet arasındaki fark sadece niyettedir. Biri iyi niyetlidir, diğeri ise kötü niyetli...

Ama ikisinin de sonu kötü!

Gerçekten işçi ve emekçilerin vicdanı ve aklı olanlar, yani gerçek komünistler, onları yanıltmazlar gerçeği olduğu gibi görür ve gösterirler.

Kurtuluşa gıden yolun sosyalizmden geçtiğini söylemekle yetinmezler. Sosyalizme nasıl ve hangı yoldan ulaşılabileceğini de anlatırlar. Çünkü komünistler aynı zamanda ışçi sınıfının hafizasıdırlar! Onlar bilirler ki; başka ülkelerdeki işçilerin ve emekçilerinpratik deneyimleri vardır. Onlardan çıkarılan evrensel doğrular vardır. Bunların en başında geleni de işçi sınıfının devlet mekanızmasını parçalayıp yıkmak görevi ve yükümlülüğüne sahip sınıf olduğu gerçeğidir.

Gerçek anlamda işçi sınıfı ıktidarının kurulabilmesinin ön şartı burjuva devletinin şiddet yoluyla yıkılıp tüm hücrelerinin parçalanmasıdır.

"Komünistler kendi görüşlerini ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler. Hedeflerine ancak şimdiye kadarki tüm toplumsal düzenin şiddet [kullanarak / ÇN] yıkılmasıyla ulaşılabileceğini açıkça ilan ediyorlar." (K. Marx – F. Engels; Komünist Partisi Manifestosu, sayfa 77, İnter Yayınları)

Bunları "es" geçmek, sınıfın zihnini bulandırmak, sınıfı sınıf düşmanları karşısında silahsızlandırmaktır ve sistemin hesabına çalışmaktır ve onu meşrulaştırmaktır.

T"K"P'nin yaptığı da budur!

Seçim sonuçlarına baktığımızda bu T"K"P'nin 60.304 oy aldığını görüyoruz. Yani binde ikilik bir oy oranı sözkonusu... Bu oylar "bilinçli" olarak "komünizm"e ve fakat T"K"P'yi "komünist" görme yanılsamasına bağlı olarak verilen oylardır. Yoksa,

T"K"P'nin adı dışında komünizmle ve komünistlikle bir ilgisinin olmadığını bilen birinin T"K"P'ye oy vermesi anlaşılamaz!

Bunun böyle olduğunun T"K"P de farkında...

5 Kasım 2002 tarihli açıklamalarında seçim sonuçlarını "TKP'nin seçim çalışması başarılı, aldığı oy başarısızdır" biçiminde değerlendiriyorlar. *"Genel olarak sola değil TKP'nin somut faaliyetlerine verilen bu oylar; oya dönüşmemekle birlikte elde edilen yaygın sempati; ve emekçilerdeki umudun kısa sürede çökecek olması, Partimizin önüne büyük bir örgütlenme alanı sunmaktadır. TKP bu alanı değerlendirecek, kısa zamanda gücünü katlayarak artıracaktır."*

tespitini yaptıktan sonra da Doğu Perinçek'in "Aydınlık" gazetesinin asparagas gazeteciliğini çağrıştıran;

"Seçimlerden hemen sonra TKP'yi arayarak üye olmak istediğini söyleyen çok sayıda kişi arasında TKP'ye oy verenlerden çok CHP ya da DEHAP'a oy verenlerin olması hiç şaşırtıcı değildir."

diyerek de gücünü katlamaya başladığı müjdesini veriyorlar! Ve devamında yine tipik, kendilerine yakışan pişkinlikte;

"TKP'nin ilkeli, kararlı, ne yaptığını bilen ve siyasette yeni bir ahlakı temsil eden yaklaşımı oya dönüşmese bile, hafızalara yerleşmiştir."

diyebilmektedirler...

T"K"P bu seçimler öncesinde, sırasında ve sonrasında yaptığı açıklamalarıyla, sözlü-yazılı propagandasıyla ve seçim sonrası değerlendirmeleriyle, kendi içinde bütünlüklü, her yanıyla sistem içi ve onun çizdiği çerçevede at koşturmayı "meşruiyet" sayan ve karşılığında da sistemi meşru gören, gösteren, legalizme batmış revizyonist, reformist bir partidir. Son yılların moda deyimiyle tanımlamak gerekirse bunlar "post-modern revizyonistler"dir.

Bu bağlamda T"K"P ve onun gibi partilerin devrime ve örgütlenmeye ilişkin kimi yaklaşımlarının altını çizmek gerekiyor:

■ Komünistleri revizyonist-reformistlerden ayıran şey, **mücadelenin merkezine devrimi koymaları**dır.

■ Reformist-revizyonistler ise **reformları herşey olarak görürler** ve mücadelenın merkezinde hep o vardır. Çoğu kez devrimin lafzını bile etmezler.

■ Komünistler legal olanaklardan yararlanmayı ve onun çerçevesini zorlamayı devrime bağlı ve ona hizmet edecek biçimde ele alır; ona uygun yapılanmalarla desteklerler.

■ Revizyonistler, legal çalışmayı "yasallık" olarak algılayıp illegal devrimci çalışmanın tasfiyesine vardırarak herşeyi yasal planda reformist tarzda ele alarak aslında devrimin tasfiyesine hizmet ederler.

■ Özellikle yenilgi dönemlerinde ve yenilginın izlerinin belirgin bir biçimde sürdüğü, devletin şiddetinin illegal örgütleme ve onların kadrolarına karşı sertleştiği durumlarda daha da bir cazip hale geliyor legalizm ve revizyonizm!

■ Bugün T"K"P'nin saflarında olan ya da oy verenlerin bir bölümünü de bu kesim oluşturuyor!

■ Komünistler bütün bunların bilincinde olarak, başta işçi ve geniş emekçi yığınlar olmak üzere, toplumun tüm ezilen ve sömürülenlerine ve onların kurtuluş mücadelesine, sosyalizm ve komünizme sempati besleyenlere sesleniyoruz:

Kurtuluş seçimle değil, devrimle olacaktır! Sosyalizme seçimle değil, devrimle varılacaktır!

Kasım 2002 ■

NASIL BİR GELECEK DÜŞLÜYORUZ

Emekçi karısı mı olacağız, yoksa emekçi kadın mı?

Öğrenmek zorundayız. Kendimizi yetiştirmek, öğrenmek için tüm imkânlarımızı sonuna kadar zorlamalıyız. Bunu yaptığımız ölçüde kendi kaderimizi kendi elimize almış, özgürleşme yönünde ilk adımı atmış olacağız. Yaşamımızın tek gayesinin evlenmeye ve bir aile kurmaya kilitlenmesine izin vermeyelim.

İstatistikler yoksulların çocuklarının, işçi ve emekçi çocuklarının yeterli okul eğitimi almadığına işaret ediyor. Bunun farkına varmak için, ille de o rakamlara da ihtiyacımız yok, gözlerimizi açıp çevremize bakmamız yeterli.

Özellikle kız çocukları yeterli öğrenim almıyorlar. Kimisi hiç okula gönderilmiyor, kimi okulu erkenden terkediyor... Eğitimden faydalanamayanların başında kadınların geldiği gayet net. Salt kırsal alanda ve özelde de Kuzey Kürdistan'da

GENÇ KADIN YOLDAŞLAR?

değil, İstanbul'da dahi hâlâ temel eğitimden geçmeyen kadınlar var. İstanbul'da 15-49 yaş arası kadınların yüzde 10.2'sinin hiçbir eğitimden geçmemiş olduğu tespit ediliyor. Ve yine İstanbul'da kız çocuklarının yüzde 21.6'sı okula kayıtlı değil! (UNICEF 2000 raporu)

Kız çocuklarının okula gönderilmemesinin ya da erkenden okulu terketmesinin çeşitli sebepleri var. Ama başlıca sebep hâlâ, "kızlar okula gitmese de olur, nasıl olsa evlenecekler" şeklindeki feodal-erkek egemen anlayış. Ve bu anlayış, neredeyse anne sütüyle kızlara aşılanıyor ve kızlar küçükten itibaren anne ve ev kadını rolüne hazırlanıyorlar. Bu o kadar açık ki, ilköğretimi terk eden kızların okulu terketme gerekçelerinin başında ev işlerine yardım ve kardeşlere bakım geliyor.Eğitim ve öğrenime ilgili olmak için çocukların küçük yaştan buna yönlendirilmesı, desteklenmesi ve onlara kendilerinin de benimsedikleri bir hedef sunulması gerektiği bilinçte bile değil! Sorduğunuzda aldığınız cevap "kız okumadı" oluyor. Anne-babalara, öğretmenlere ve hatta kızların bizzat kendileri-

Kız çocuklarının okula gönderilmemesinin ya da erkenden okulu terketmesinin çeşitli sebepleri var. Ama başlıca sebep hâlâ, "kızlar okula gitmese de olur, nasıl olsa evlenecekler" şeklindeki feodal-erkek egemen anlayış. Ve bu anlayış, neredeyse anne sütüyle kızlara aşılanıyor ve kızlar küçükten itibaren anne ve ev kadını rolüne hazırlanıyorlar.

ne göre suçlu bizzat okumayan kızların kendisi! İçinde yaşadığımız toplumun ve bir bütün olarak da eğitim sisteminin hiç de kızların (özelde yoksul emekçi çocuklarının) okumasını teşvik edici yanı olmadığı görülmüyor. Yine de kızlar okuyor ve öğrenimlerine önem veriyorlarsa, bu tamamen onların azminden, en elverişsiz koşullara rağmen, yılmayıp direnmelerinden kaynaklanmaktadır.

Genel kural olarak şunu söyleyebiliriz: Erkek egemenliği ne kadar yoğunsa, kızların-kadınların "toplumsal başarısızlığı" da o kadar normaldir. Ya da tersten aldığımızda, erkek egemen toplumda kadınlar toplumsal olarak "başarılı" oluyorlarsa, bu erkeklerin başarılarından çok daha "değerlidir", ve bu tamamen kadınların mücadele gücüne ve azmine işaret etmektedir.

İşçi ve emekçi çocuklarının faşist eğitim sistemi içinde büyük bir şansı olmadığını biliyoruz. Öğretim adına, gereksiz, yalan-yanlış bilgiler ezberletiliyor; milliyetçi, in-

san düşmanı anlayışlarla çocukların beyni yıkanıyor. Kürt, Arap, Ermeniyseniz ya da milliyetçiliği reddeden devrimci-demokrat bir aileden geliyorsanız, tek başına her sabah söylemek zorunda kaldığınız "ne mutlu Türküm" kemalist-faşist nutku sizi okuldan soğutmaya yeter. Diğer taraftan defterinız-kitabınız eksik olduğu için öğretmenler tarafından cezalandırılma, yoksulluğunuzla utandırılma da var... Kızlar bütün bunlara ek olarak öğretmenler, müdürler ve erkek öğrencilerden gelen erkek şovenisti saldırılarla karşı karşıyalar.Giyim kuşamlarından, oturup kalkmalarına kadar herşeye karışılır ve kızların esasen "aptal, kaz kafalı" olduğu noktasına varılır.

Kısacası, okulun emekçi çocukları için, özelde de kızlar için hıçbir çekiciliği olmadığı, sistemin okuma ve öğrenme hevesini baştan boğup-kırdığı söylenebilir.

Genç kadın arkadaşlar! Bütün bunları biliyoruz. Fakat buna rağmen bu yazımızla sizlere okuma-öğrenme çağrısı yapmak istiyoruz.

"Bilgi iktidardır!"

Bu boş laf değildir, gerçeği yansıtmaktadır. Ancak öğrenimle, bilgiyle toplumsal çelişkileri görebilir, kavrayabiliriz. İçinde yaşadığımız toplumun neden böyle olduğunu, toplumların neden böyle geliştiğini **bildiğimiz**; yani toplumun gelişme yasaları hakkında **bilgiye** sahip olduğumuz ölçüde, toplumsal değişimlerin nasıl olabileceğini kavrayabilir, alternatifler üretebiliriz. İçinde yaşadığımız koşulları kavrayabilir ve durumu değiştirmek, kendi kaderimizi kendi elimize almak için gerekli adımları atabiliriz. Bizim için eğitim ve öğrenimin amacı budur!

Eğitim-öğrenim bağlamında emekçi anne-babaların kafalarında da sayısız küçükburjuva hayallerin dolaştığını biliyoruz. Bu hayallerin başında çocuklarının "daha iyi bir mevki sahibi" olmaları, sınıf atlamaları gelmektedir. Ancak, bunlar çoğunlukla gerçekleşemeyecek hayal olarak kalmaktadır – çok basit, çünkü onların bunun koşullarını yaratacak parası yoktur! Şehir küçükburjuvazisi bu konuda biraz daha "hırslı" davranıyor, onlar ellerinde avuçlarında ne varsa çocuklarının eğitimine yatırıyorlar. Gerçek anlamıyla yemiyor-içmiyor, kendi boğazlarından yaptıkları tasarrufu çocuklarının eğitimine yatırıyorlar. Onları da bu yola sürükleyen sınıf atlama hayali. Ancak artan ekonomik kriz bütün bu hayallerin boş olduğunu her geçen gün daha açık bilince çıkarıyor. İşsizlik yüksek öğrenim görmüş gençleri de sarsıyor. Öğrenimin sınıfsal niteliği, paralı eğitimin emekçi çocukları için erişilmez olması ve yüksek örenimli gençlerdeki işsizlik oranının artması... bütün bunlar birleşince "okuyup da ne olacak!" yaklaşımı ağırlık kazanıyor. Eğitim-öğrenim değil, kısa yoldan "hayata atılıp" para kazanma-zengin olma hayalleri umut oluyor.

Alternatif ne?

Peki bizim için seçilmesi gereken alternatif nedir?

Biz herşeye rağmen eğitim-öğrenim olanaklarını sonuna kadar zorlamak, eğitim hakkımız için mücadele etmek gerektiğini düşünüyoruz.

Yukarıda söylediğimiz türden küçükburjuva hayallere kapılmadan ve faşist okul sistemine rağmen okumak-öğrenmek!!! Bilgiye erişmenin bizim hedefimiz olduğunu,

hakim sınıfların çeşitli yol ve yöntemlerle bizi bundan mahrum etmeye çalıştığını kavramalıyız. Bu noktada da bizi yönlendiren devrimci sınıf bilincimiz olacaktır. Okullar, eğitim kurumları bizim mücadele alanlarımız olmalıdır. Yapabileceğimiz çok şey var: Okul arkadaşlarımızla birlikte dayanışmacı bir tavır geliştirebilir, okullardaki faşizan, erkek-şoveniste baskılara karşı örgütlenebilir, demokratik eğitim için mücadele edebiliriz. Yıldırılıp öğrenim sistemi dışına atılmak yerine, bu sistem içinde de kendimiz için koparabildiğimiz kadarını koparmak ve herşeyden de önce, bu sisteme karşı bir tavır geliştirebilmek – işte bu da öğrenilebilir ve öğrenmeye değer!

Eğitim sisteminin tümüne ve eğitimin içeriğine tüm eleştirilerimize rağmen eğitim en çok da biz kadınlar için önemli diyoruz.

Ancak bizim için önemli olan şeylerin neler olduğu, neleri iyi öğrenmemiz gerektiği noktasında da açıklığa kavuşmamız gerek. Örneğin, verilen içerikten bağımsız olarak okullarda okuma, okuduğumuzu sözlü olarak anlatma, yazılı ifade etme gibi genel öğrenme teknikleri öğretilmektedir. Bu teknikler bize, sınıf mücadelemizde gereklidir, komünist kadın hareketinin öncüleri olarak kendimizi geliştirmemizde gereklidir.

Bizi geliştirecek en önemli şeylerden biri

İşçi ve emekçi çocuklarının faşist eğitim sistemi içinde büyük bir şansı olmadığını biliyoruz. Öğretim adına milliyetçi, insan düşmanı anlayışlarla çocukların beyni yıkanıyor. Kürt, Arap, Ermeniyseniz ya da milliyetçiliği reddeden devrimci-demokrat bir aileden geliyorsanız, tek başına her sabah söylemek zorunda kaldığınız "ne mutlu Türküm" kemalist-faşist nutku sizi okuldan soğutmaya yeter.

de kitap okuma alışkanlığını edinmemizdir. (Bu tabii ki, salt okula gitme ile bağıntılı değildir. İster okula devam edelim, isterse okulu çeşitli nedenlerle terketmiş olalım bu alışkanlığı edinmek için en büyük çabayı göstermek zorundayız.) Okumak, düşünmeyi öğrenmemize, bağımsız düşünmeyi öğrenmemize hizmet eder. Okuma, düşünme –bağımsız düşünme– yeteneğine sahip olan bir kişi, günbegün karşılaştığımız haksızlıkların, baskı ve sömürü görüntülerinin birbirleriyle bağını, sistemin çarkının nasıl döndüğünü kavrama ve başkalarına kavratma yeteneğine de sahip olur.

Kadın gruplarında veya başka komitelerde vs. çektiğimiz zorluklara bakalım: Bebel'in "Kadın ve Sosyalizm" kitabını ya da başka marksist-leninist kitapların eğitimini yaparken büyük zorluklar çekiyoruz. Bunları okumak, okuduğumuzu anlamak, anladığımızı anlatmak bize son derece zor geliyor. Peki neden? Erkek egemenliğinin bizi inandırmaya çalıştığı gibi "saçımız uzun aklımız kısa" oluşundan mı?

Bu konuda zorlanmamızın tek nedeni, bu öğrenme tekniklerine yeterince hakim olmayışımızdır. Bunun yanısıra Kürt ve diğer azınlıklardan kadınların anadillerine hakim olmayışları da başlıbaşına bir handikap oluşturmaktadır. Anadilinde eğitimin olmadığı yerde, öğrenme tekniklerinden istenildiği gibi yararlanılamaz. Biz bunu biliyor, bu nedenle anadilde eğitim hakkı için mücadeleyi en önemli mücadele alanlarımızdan biri olarak görüyoruz. Bu işin bir yanıdır. Diğer yanı ise, bütün zorluklara rağmen öğrenme tekniklerini öğrenmenin mümkün olduğunun kavranmasıdır. Zorluklar vardır, ama aşılamaz değildir. Herşey gibi bu teknikler de ancak yapa yapa, tekrarlaya tekrarlaya, yani talimle öğrenilir. Burjuvazi, kendisine kadro yetiştirdiği özel paralı okullarında tam da bunları öğretiyor. Hem de en iyi, en yeni yöntemlerle!

Bugüne kadar öğrenmedik diyerek, zorlukların karşısında yılgınlığa kapılmak olmaz. Öğrenmenin yaşı yoktur ve öğrenebilirsiniz. Bunun için bize gerekli olan proleter disiplin ve talim, talim, talimdir. Makaleleri okumak, okuduğumuzun içindeki en temel düşünceleri sözlü ve yazılı olarak özetlemek –öğrenmenin ilk adımları bunlardır. Bundan sonraki adım öğrenilenin pratiğe geçirilmesi, güncel olaylara uyarlanmasıdır.

Çevremizdeki genç kadın arkadaşların bir bölümü hiçbir meslek eğitimine sahip olmadan okulu terkediyor. Sonra da tekstil alanında küçük atölyelerde ya da en iyi durumda biraz büyükçe işletmelerde geçici olarak çalışıyor. Tekstil alanındaki genç kadın işçilerin en belirleyici özelliklerinden biri hiçbir işyerinde uzun süre kalmamaları. İş koşullarının kötülüğü, iş ücretlerinin düşüklüğü, genç kadınlara son derece kötü davranılması vs. vs. bir dizi sebep, bu alanda çalışan genç kadın arkadaşlarda en yakın zamanda bu işten kurtulma arzusunu güçlendiriyor. Kurtulmanın en kolay yolu olarak da evlenip çocuk sahibi olmak olarak görülüyor. Sadece anne-babalarımız değil, biz de böyle düşünüyoruz – maalesef bu gerçek!

Fakat bu, gerçekten peşinde koşulacak bir yaşam perspektifi mi? Bir meslek öğrenmek, vasıflı bir kadın işçi, emekçi vs. olmak ve bunun için de evet bir dizi zorluğu göğüslenmek yerine, en kolay çözümü mü yeğleyeceğiz hep? Evlenmek ve iyi bir anne olmak... Hayattan beklentimiz bu kadar mı?

Ve bu gerçekten de en kolay yaşam mı?

Bunun böyle olmadığı aslında gayet açık! Evli kadınların, özellikle de kocalarına el açmak zorunda olan ev kadınlarının büyük bir bölümü mutsuz. Bunu da çevremize bir gözattığımız da görebiliriz. Milyonlarca kez tekrarlanmış ve denenmiş olmasına rağmen, ne yazık ki, aşık olan her genç kadın arkadaş kendi evliliklerinin-birliktelik-lerinin çok başka, bambaşka olacağına inanıyorlar. Suç aşkta değil, şüphesiz... sorun bizim yaklaşımımızda.

Evlenmek, çocuklarının annesi, evinin kadını olmak o kötü iş koşullarında çalışmaktan daha kolay geliyor, ilk başta belki ama... Bunun karşılığında ödenen bedel de büyük. Aradan bir zaman geçip, bir de çocuklar dünyaya geldi mi, sorunların başladığını, bir dizi kadının kocalarının son derece kötü davranışlarına, kendilerini bir ev kölesi gibi görmelerine –hatta dayağa– boyun eğmek zorunda kaldığını biliyoruz. Zaman akıp gidiyor ve onlar kendilerine kötü davranan, sevmedikleri bir erkekle bir ömür geçirmek zorunda kalıyorlar, çünkü herşeyden önce ekonomik olarak bağımlılar. Erkekler de bunu biliyor ve bu erkek şovenizmini güçlendiriyor. Kadının kendi mesleği olduğu ve evlilik süresince de çalışmaya devam ettiği ve erkeğin kötü davranışlarına boyun eğmeyeceğini –gerektiğinde erkeği terkedebileceğini– farkettirdiği durumlarda, erkeğin eşine davranışı çok daha farklı olabiliyor. Erkek kadına daha saygılı davranıyor ve ona değer veriyor. Karşılıklı saygı ve birbirine değer vermenin ön koşulu tabii ki, kadın ile erkeği birarada tutan sebebin ekonomik çıkarlar veya toplumsal baskılar değil, karşılıklı sevgi olmasıdır. Eşler arasında gerçek komünist ilişkilerin yaratılabilmesinin ön koşulu kadın ve erkeğin birbirine bağımlı

Okuma, bağımsız düşünme yeteneğine sahip olan bir kişi, karşılaştığımız haksızlıkların, baskı ve sömürü görüntülerinin birbirleriyle bağını, sistemin çarkının nasıl döndüğünü kavrama ve başkalarına kavratma yeteneğine de sahip olur.

olmamasıdır. Bizim hedeflediğimiz ilişkiler karşılıklı sevgi bağından başka her türlü bağımlılık zincirinin koparılmış olduğu özgür birlikteliklerdir. Engels bunu şöyle ifade ediyor:

"Eğer ancak aşk üzerine kurulu evlilik ahlaki ise, aynı şekilde, ancak aşkın süregittiği evlilikler ahlakidir." (Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, bkz. Kadın Sorunu Üzerine, s.28, İnter yayınları)

Proletaryanın bakış açısı işte budur.

Bunun karşısında bugün yaşanılan toplumsal gerçeklik vardır. Herhangi bir meslek eğitimi olmayan, ekonomik olarak bağımlı kadınlara çoğu durumda ne pahasına olursa olsun evliliklerini sürdürmekten başka bir çare kalmamaktadır.

Çalışmak, meslek sahibi olmak, proleter bilinçle üretimde yerimizi almak –bunun önemi salt kişisel ilişkilerimizle sınırlı değildir. Toplumsal mücadelemiz açısından da büyük bir öneme sahiptir. Bizler, özgüvene ve sınıf bilincine sahip proleter kadınlar; hemşire, bankacı, eğitimci... emekçi kadınlar olarak öne çıkmalı ve sınıf mücadelesinde yerimizı almalıyız.

Özelde tekstil alanında kadınların gerçekten sıkı biçimde örgütlenmesi, kendilerini yetiştirmeleri, vasıflı işçiler olarak üretimde yeralmaları son derece önemlidir. Bu alanda yürütülecek mücadeleyle kadın işçilerin son derece kötü çalışma koşullarının bertaraf edilmesi ve ücretlerin arttırılması hedeflenmek zorundadır. Tekstil alanının ucuz kadın emeği alanı olmaktan çıkarılması için bu mücadeleye öncülük edecek, sınıf bilinçli, vasıflı, yetkin kadın işçilere ihtiyaç vardır. Bu alanda çok yoğun bir emek sömürüsü olmasına karşın mücadelenin gelişmemesinin en önemli nedeni, kadınların birçoğunun "bir seneye kalmaz, evlenir buradan çıkarım" vs. şeklinde düşünmeleri ve örgütlenerek koşulları değiştirme yönünde çaba sarfetmeye "değmez" gözüyle bakmalarıdır. Bu kadınları yalnızlaştırmakta ve herkesi kendi bireysel çıkarlarını düşünür hale getirmekte ve sonuçta kadın emeğinin korkunç sömürüsünün devamını beraberinde getirmektedir.

Öyleyse, öğrenmek zorundayız. Kendimizi yetiştirmek, öğrenmek için tüm imkânlarımızı sonuna kadar zorlamalıyız. Bunu yaptığımız ölçüde kendi kaderimizi kendi elimize almış, özgürleşme yönünde ilk adımı atmış olacağız. Yaşamımızın tek gayesinin evlenmeye ve bir aile kurmaya kilitlenmesine izin vermeyelim. Bağımsız, sınıf bilincine ve sorumluluğuna sahip proleter kadınlar olarak üretimde ve mücadelede yerimizi alalım. Emeğimizi "en ucuza" satmak zorunda kalmadığımız, vasıflı işçiler olarak pazarlığa oturma olanağına sahip olduğumuz zaman yaşantımız daha farklı olacaktır. Biriyle birlikte yaşayacak veya evleneceksek, bu sevdiğimiz için ve sevdiğimiz süre için olacaktır. Ekonomik zorluklar vs. nedeniyle sevgisiz birliktelikelere, erkeğin bize kötü davranmasına katlanmak, çocuk sahibi olduğumuzda, çalışma hayatına ebediyen elveda etmek zorunda kalmayacağız.

Bu anlamda öğrenmek, öğrenimimize önem vermek zorundayız! Erkek egemen sistemin zincirlerinden kurtulmak için, alışılmış olanı, kolay olanı –daha doğrusu bize öyle yutturulanı– değil, zoru, direnişi, mücadeleyi seçmek zorundayız. İmkânları kendimiz için zorlamalıyız!

Özgürleşmek için mücadele etmek gerek!

Seçim bizim.

Kasım 2002 ■

Koruculuk ve geri

AB'ye üyelik sürecinde "demokratikleşme" şovlarına ve vitrin değişikliklerine rağmen, ulusal sorunla ılgili tüm konularda ve sadece Kürt ulusuna karşı değil, tüm milliyetlere karşı sürdürülen baskılar, yaptırımlar, takınılan tavırlar; Türkiye'nin bir halklar hapishanesi olduğunu her seferinde yeniden göstermektedir.

Köye dönüş olarak da adlandırılan bu projenin yakın geçmişi 1996'ya kadar uzamaktadır. O dönemde PKK'ye karşı mücadelede daha fazla koruculaştırmanın bir projesi olarak yürürlüğe konan köye dönüş projesi, şimdi "Köye Dönüş ve Rehabilitasyon Projesi" adı altında gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır.

PKK'nin silahlı mücadeleye tek yanlı olarak son vermesi ve adını KADEK olarak da değiştirerek PKK'nin varlığına son vermesi sonrasında Türk hakim sınıfları köye dönüşü "rehabilitasyonla" birlikte ele alma yolunu seçti... İşin püf noktası da bu "rehabilitasyondan" ne anlaşıldığıdır.

Aslında "rehabilitasyon" kavramı, hastayı yeniden sağlığına kavuşturma anlamında tıpta kullanılan bir kavramdır. Sözkonusu projeye bu adı veren devlet, en başında bir hastalığın varlığını kabul etmiş oluyor. Kuşkusuz bu, kimin kullandığına bağlı olarak değişik içerikle yorumlanmaya açıktır. Bu kavramla en başta, faşist Türk devleti ulusal hakları için TC'ye karşı mücadele edenleri "hasta" olarak gördüğünü ele veriyor. "Rehabilitasyon" bu bağlamda devlete karşı mücadeleye son vermek ve devletle birleşmeyi ifade ediyor.

Pratik uygulamalara bakıldığında da bu "rehabilitasyon" projesi, Kürt ulusundan köylülerin devletle işbirliği yapması, kendi ulusal kimliğini inkar etmesi ve en önemlisi de; kendi köylerine dönmesi engellenerek süreç içinde ve zorla asimile edilmesinin bir projesidir. Kısacası Kürt ulusal kimliğine sahip çıkanların Türkleştirilmesinin adı oluyor "rehabilitasyon"!

Silahlı mücadelenin sürdürüldüğü dönemde devlet güçleri köylerine geri dönmek isteyenleri açıkça PKK'ye karşı mücadelede koruculuğa zorluyor, kabul etmeyenlere köylerine dönme izni vermiyordu Zaten dört milyon civarındaki sürgün edilen insanların sürgün edilmesinin gerekçelerinin başında da bunların koruculuğu ve devletle herhangi bir işbirliğini kabul etmemiş olmasıydı.

Şimdi ne silahlı mücadele, ne de PKK var. Hakim sınıflara göre "terör sona ermiş, bölgeye huzur gelmiştir". Buna göre artık isteyen herkes köyüne dönebilirdi. Ama köye dönüş hâlâ devletle işbirliği yapılmazsa hemen hemen mümkün değil. Çoğu yerde hâlâ devlet güçlerinin artık alışılmış hale gelen tavırları sürmektedir. Eğer

dönüş...

birileri devlet güçleri tarafından "şüpheli" bulunursa, hakkında PKK'li olduğu ıddiası varsa (ki PKK artık yok), ya da akrabalarından biri zamanında silahlı mücadeleyle, PKK ile ilişkiye girmişse köyüne dönme izni verilmiyor.

Köyüne dönme izni alanların karşılaştığı zorluklar da bir başka! Geçmişte PKK'ye karşı "kendini koruma" gerekçesiyle köylüler silahlandırılıp koruculaştırılmaya çalışılıyordu. "Terör sona ermiş, bölgeye huzur gelmişse" eğer, normalde köylülerin korucu olmasının bir nedeni de olmamalı... Ama oluyor! Köyüne dönme izni alan köylülerin bır bölümü güvenlik gerekçesiyle koruculaştırılıyor.

Korucular ıse köylülerin köylerine dönmesini istemiyor. Çünkü geri geldiklerinde en azından arazilerini isteyeceklerdir. Bu ise korucuların işine hiç gelmiyor.

Buna bağlı olarak köye dönüş bağlamında devletin doğrudan yaptırımlarının yanısıra, devletin doğrudan yönetimi ve desteğiyle varlığını sürdüren korucuların, köylerine geri dönenlere, dönmek isteyenlere karşı saldırıları gündeme geliyor.

Somut saldırıları aktarmadan önce koruculuğun geçmişine kısaca bakalım. Koruculuk sistemi, PKK'nin 15 Ağustos 1984 tarihinde başlattığı silahlı mücadele sonrasında gündeme getirildi.

Köy Koruculuğu Kanunu 26 Mart 1985 tarihinde, 18 Mart 1924'te çıkarılan 442 sayılı Köy Kanunu'nun 74. maddesine yapılan iki ek madde ile dönemin başbakanı olan Turgut Özal hükümeti tarafından çıkarıldı.

Kürtleri Kürtlerle çatıştırmanın da bir aracı olan koruculuk, ilk anda Hakkari'deki köylerin koruculaştırılmasıyla uygulanmaya başlandı. Bunun için de devletin, Kürt aşıretleri arasında kendisiyle işbirliği yapacaklara ihtiyacı vardı. Devlet işbirlikçi bulmakta gecikmedi.

Devletin aklına ilk gelen kişi, 1975 yılında Beytüşşebap'ta çıkan çatışmada 7 asker ve bir savcının öldürülmesi olayı nedeniyle gıyabında idamla yargılanan Jirki Aşireti reisi Tahir Adıyaman'dı. PKK'ye karşı devletle işbirliği yapması ve aşiretini korucu yapması karşılığında Tahir Adıyaman hakkında herhangi bir işlem yapılmayacaktı. Anlaştılar da! Bu anlaşmayla altı bin ci-

◆

Korucular, sömürgeci Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü karşıdevrimci, haksız, gerici savaşın rantından pay alan güçlerden biridir. Bu yüzden de köylülerin köylerine dönmeleri somut olarak korucuların ve korucularla içiçe geçen devlet güçlerinin (askeri, mülki amirlerin) işine gelmemekte, çıkarlarıyla çelişmektedir.

varında kişi korucu oldu ve koruculuk sistemi pratik olarak uygulanmaya başlandı.

1985'te 22 ilde uygulanmaya başlayan koruculuk süreç içinde 35 ile yayıldı. Korucuların sayısı da gün geçtikçe –arada silahlarını teslim edenlerin ve devlet tarafından görevine son verilenlerin varlığına rağmen– arttı. Resmi açıklamalara göre bugün hâlâ 90 bin civarında korucu var. Bunların 60 bini devletten maaş alırken, 30 bini "gönüllü koruculuk" yapmaktadır.

1985 sonrası dönemde koruculuğu kabul eden aşiretlerin ve genelde korucuların, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı, öldürme, taciz, tecavüz, soygun, haraç alma, köylülere baskı ve kötü muamele vb. konularda işlenen suçlarda büyük artışlar oldu. Özellikle savaş sürecinde devletin işine geldiği için de tüm bunlar devletin desteği ve gözyumma tavrı temelinde gerçekleşti.

Koruculukla köye dönüşün ilişkisi ise, özellikle 1990'lı yılların başlarından ortalarına kadar gerçekleşen sürgünle, somut olarak da köy boşaltmalarla doğrudan bağıntılıdır.

4 bin civarında olduğu söylenen boşaltılan yerleşim alanları –köy ve mezralar– savaş sürecinde doğrudan korucuların eline geçti. Bu süreçte korucu ve korucuların baskısına maruz kalan köylüler arasındaki çelişki ve çatışmalar gündeme fazla gelmiyordu. Fakat savaşın yoğunluğu, şiddeti azaldıkça arada bir öne çıkmaya başladı. Köylerine geri dönmeye çalışanlara karşı korucuların baskısı, sözkonusu köylülerin tavırlarının basına yansımasıyla daha da açık görülmeye başlandı.

Korucular boşalan köylerdeki arazilere, köylülerin geride kalan tüm mallarına el koymalarının yanısıra, doğrudan köylülere baskı yapılarak da ellerindeki mallara el konmaya çalışıldı, çalışılıyor.

Kısaca özetlenirse, korucular, sömürgeci Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü karşıdevrimci, haksız, gerici savaşın rantından pay alan güçlerden biridir. Bu yüzden de köylülerin köylerine dönmeleri somut olarak korucuların ve korucularla içiçe geçen devlet güçlerinin (askeri, mülki amirlerin) işine gelmemekte, çıkarlarıyla çelişmektedir.

30 bin civarında insanın koruculuğu "gönüllü" üstlenmiş olmasının arkasındaki esas nedenlerden biri, koruculuk sayesinde elde ettikleri konum ve mal-mülktür. Öyle ki bunların koruculuk için devletten maaş alıp almaması hiç de önemli değil...

Boşaltılmış evlere, arazilere, genelde ağaçlara ve özelde de ceviz, fındık vb. ürün veren ağaçlara el koymak devletten alınacak 170 milyon liralık maaştan çok daha kazançlıdır!

BASKILAR SÜRÜYOR...

9 Temmuz'da Muş'un Malazgirt ilçesine bağlı Nureddin Köyü'nde, arazilerindeki otları biçmek için –köye dönmek için değil, sadece otları biçmek için– köylerine giden Ünal ailesinin üç ferdi korucular tarafından silahla taranarak katledildi.

Nureddin Köyü de devletin zorla boşalttığı köylerden biri. 400 hanelik köyde baskılar sonucu 330 hane halkı köyü terketmek zorunda kalır. Ünal ailesi de köyü terketmek zorunda kalanlar arasındadır. Devletin "terör bitti, huzur geldi, herkes köyüne dönebilir" yönlü açıklamaları sonrasında Ünal ailesi yaz aylarında köylerine gidip otlarını biçmek için, Muş Valiliği'ne, Malaz-

girt Kaymakamlığı'na, Jandarma ve Savcılığa başvurur. Bu sene yapılan başvuruya olumlu cevap verilir ve Ünal ailesi otları biçmek için tuttukları 12 işçiyle birlikte 1 Temmuz'da köylerine gider. Otlar biçilirken 9 Temmuz günü otları satın almak için bir müşteri çıkar gelir ve Ünal ailesiyle pazarlığa girişir.

Otları satın almak için bir müşterinin geldiğini öğrenen korucular –20 ile 25 kişi olduğu bilgisi basına yansıdı– Yusuf Ünal ile "Sen bu otu taşıyamazsın, bu ot buradan gitmez" diyerek tartışmaya başlar, yumruk, tekme ve dipçikle vurmalar sonrasında silahlar konuşur... Yusuf, Abdurrahim ve Abdulsamet Ünal katledilir.

Bununla da kalınmaz –görgü tanıklarının verdiği bilgilere göre–, cesetler traktörlere bağlanarak köy içinde sürüklenir ve otlarla birlikte cesetler de yakılır.

Korucuların saldırısından kaçıp Konakkuran Karakolu'na gidenlerden Abdulsamet Uçak'ın anlattıkları, korucularla devletin resmi kolluk güçlerinin tavırlarının birbirini tamamlayan, destekleyen tavırlar olduğunu ortaya koymaktadır. Uçak'ın anlattıkları şöyledir:

"Korucuların ateş açması üzerine olay yerinden kaçtık. En yakın yer olan Konakkuran Karakolu'na gittik. Karakol komutanına korucuların silahlı saldırısına uğradığımızı, bazı köylülerin olay yerinde kaldığını ve can güvenliklerinin olmadığını söyledim. Bana aynen şöyle dedi: 'Hadi s..tir ulan, gidin otunuzu biçin, eski tantanaları yapmayın. Yaralı yok, ölü yok. Bir olay olsun ondan sonra gelin.' Karakoldan ayrıldıktan sonra Malazgirt'e geri döndük." (Yedinci Gündem, 13-19 Temmuz 2002)

Karakol komutanı bunu söylerken üç kişi katledilmişti bile. Sadece bu da değil, olay sonrasında korucu başı Ahmet Çelik ile devletin savcısının birlikte yemek yemesi de olayda komplo mu var sorusunu sordurdu... Bu olayın ardında önce köylere dönmeye izin verip ardında korucuların saldırısına gözyumup köylerine geri dönmek isteyenlerin korkutulup, dönme isteklerinden vazgeçirilmek istendiği görüşü de savunulan görüşlerden biridir ve bu görüşün maddi temeli de vardır.

Nureddin Köyü'ne bakıldığında bile, önceden 400 aileye ait olan 40 bin dönüm arazinin şimdi birkaç korucunun elinde olduğu gerçeği karşımıza çıkmaktadır. Bu durumda tabii ki korucular köylerine geri dönmek isteyenlere karşı ellerinden geleni yapmaktadırlar. En basitinde köye dönmek isteyenlerin PKK'li olduğu iddiasıyla savcılığa ya da sözkonusu yetkili mercilere şikayette bulunularak köye dönüşe izin almaları engellenmektedir. Her şeye rağmen izin alanlara karşı da doğrudan şiddet uygulanarak, yukardaki örnekte olduğu gibi katledilmekte ve korkutulmaktadır.

Olay sonrasında HADEP, Göç-Der, Mezopotamya Kültür Merkezi, Barış Ana-

◆

Hakim sınıflar için "huzurun gelmesi", kendisine karşı silahlı mücadele veren bir gücün olmamasıdır. Fakat Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçiler için "huzur" ya da "güven" sömürgeci faşist Türk devletinin varlığını sürdürdüğü sürece sözkonusu değildir, olamaz da.

ları İnisiyatifi ve KESK'ten insanlardan oluşan heyet Malazgirt'te incelemelerde bulundu. Heyetin raporunda şu tespit yapıldı:

"İzlenimlerimize göre bölgedeki askeri ve mülki amirlerin hiçbiri göç edenlerin köylerine dönmelerini istemiyorlar; çünkü göç edenlerin geri dönmeleri korucuların, askeri ve mülki amirlerin menfaatleriyle çatışmaktadır. Bu nedenle birkaç köyde böylesi olaylara seyirci kalmayı tercih ediyorlar." (Demokrat Bakış, 20-26 Temmuz 2002)

Heyete, "can güvenliklerinin sağlanamayacağı" gerekçesiyle Nureddin Köyü'ne gitme izni verilmedi. Bu heyet gibi, gazetecilerden oluşan heyetin de Nureddin Köyü'ne girişi engellendı. Heyetle görüşen Valı Cengiz Akın, muhataplarının basın mensupları olduğu gerçeğini de gözönüne alarak heyetin köye gidişini engellemek için şunları söyledi:

"İş sezonudur. Olay henüz yeni ve tansiyon yüksektir. Şimdi giderseniz 'acaba neler oluyor' diyecekler. Gitmeseniz iyi olur. O yüzden de Kaymakamı buraya çağırdım. Bir sorunuz varsa sorabilirsiniz ya da telefonunu alın daha sonra ararsınız." (aynı yerden)

Valinin bu açıklamasının kendileri için ne anlama geldiğini iyi anlayan gazeteci heyeti, bırakın Nureddin Köyü'ne gitmeyı, Malazgirt'e bile gitmeden geri döndü.

Korucu-asker işbirliği temelindeki baskıların bir örneği de Kulp'un Akdoruk (Gevdas) köylülerine yapılan baskılarla yaşandı. 1993'te evleri yakılıp köylerinden sürgün edilen köylüler, bu yılın ilkbaharında, köye dönüşlerin serbest olduğu söylenmesiyle köylerine döndü. Evleri yıkıldığı, yakıldığı için de çadırlarda yaşamaya başladılar. 17 Temmuz 2002 tarihinde Kulp Zeyrek Karakolu'na bağlı askerle ve çevredeki korucular, çadırda yaşayanlara saldırdı. Ardında köylülerin çadırlarına el konuldu ve askeri araçlara yüklenerek götürüldü.

Olay sonrasında askeri mercilerin köylülere söylediği şey; köylere gündüz gidilmesi ve geceleri köylerde kalınmaması, aksi halde kötü şeylerin olabileceğidir!

Bu ve benzeri olayların yaşandığı ortamda bazı burjuva gazetelerinin haberleri arasında "Huzura dönüş sürüyor" vb. haberler yer almaya devam etti. Böylece gerçeklerin üstü örtülmeye çalışıldı, çalışılıyor.

28 Eylül 2002 tarihli Milliyet gazetesinin 3. sayfadaki haberi ***"Korucular ölüm saçtı"*** biçimindeydi. "Demokratların sesi" olma iddiasıyla reklam yapan Millıyet'in bu haberi sonrasında, 29 Eylül 2002 tarihli Türkiye gazetesi'nin bu konudaki haber başlığı ise ***"Güven dönüşü sürüyor"*** biçiminde oldu.

Gerçeği yansıtan haber Milliyet'in haberiydi. Bismil'e bağlı 20 hanelik Uğrak köyü 1994'te boşaltılır. Uğrak'ın arazileri korucular tarafından işlenmeye başlanır. "Bölgede huzur sağlanınca" köylerine geri dönmek ve arazilerini korucuların elinden almak isteyen bazı köylüler mahkemeye başvurur ve mahkeme korucuların elindeki arazilerini sahiplerine geri vermeyi karara bağlar. Bunun üzerine Kaymakamlık ve

◆

Kürt köylülerinin köylerine özgür koşullarda sağlamanın ön koşullarından biri, Kürt ulusuna ve ulusal azınlıklara zulmeden faşist Türk ordusunun ve bilcümle "güvenlik" güçlerinin Kuzey Kürdistan'dan defolmasıdır.

Jandarma Komutanlığı'ndan izin alıp jandarma koruması altında köylerine geri dönen altı aile, jandarmanın köyden ayrılmasından hemen sonra korucuların silahlı saldırısına maruz kalır. İçlerinde altı yaşındaki bir çocukla birlikte üç kişi olay yerinde katledilir ve altı kişi de yaralanır.

Milliyet gazetesının aktarımına göre sağ kalan köylülerden Ömer Tangüner olayı şöyle anlattı:

*"Köye girişimizde havaya iki el ateş açıldı. Askerler bizi bıraktıktan sonra ayrılmak istedi. Biz de birkaç gün kalmalarını söyledik. Komutan **'Korucular devlet silahı kullanıyor birşey olmaz'** deyip bizi rahatlattı. Ancak askerler köyden 1 kilometre ayrılmıştı ki, korucular yaylım ateşi açtı. Agit gözünden vurulmuştu. Köy meydanı kan gölüne döndü."*

Jandarma Karakolu'nun bir kilometre ötesinde yaşanıyor bunlar. Ne de olsa korucular da asker gibi "devlet silahı kullanıyor"! ***"Korucular devlet silahı kullanıyor birşey olmaz"*** diyenlerin köylülerin katline gözyumdukları açıkça görülüyor... Faşist Türk ordusunun mensupları Kürtlere yönelik baskıları, katliamları kendileriyle işbirliği yapanlara bırakıyor, katliamları izliyor...

Jandarma-korucu işbirliğinin değişik biçimleri var. Bunlardan biri de şöyledir: 1999'da koyun tüccarlığını yapan üç tüccar 700 koyunla birlikte sınırı geçerken Esendere Sınır Jandarma Karakolu'ndaki jandarmalarca yakalanır. Tüccarlar hakkında 1918 sayılı Kaçakçılık Yasası'na muhalefet ettikleri için dava açılır. Koyunlar ise korucubaşı Mustafa Zeydan'a bağlı Büyükçiftlik Köyü korucularına teslim edilir. Tüccarlar hakkındaki dava 19 Ocak 2001 tarihinde beraatle sonuçlanınca, tüccarların koyunlarının geri verilmesi gündeme gelir. Mahkemenin kararına rağmen koyunlar geri verilmez. Korucular, koyun sahiplerine; "ne koyunu, siz buranın neresi olduğunu biliyormusunuz. Sizi bir daha burada görmeyelim, yoksa hepiniz ölürsünüz." diyerek tehdit savurmaktadır. Tüccarlar koyunlarını almayı bekliyor, asker-korucu işbırliği sürüyor.

Burada aktardığımız birkaç örnek bile hakim sınıfların "bölgeye huzur geldi, herkes köyüne dönebilir" yönlü açıklamalarının gerçeği yansıtmadığını göstermektedir. Kuşkusuz hakim sınıflar için "huzurun gelmesi", kendisine karşı silahlı mücadele veren bir gücün olmamasıdır.

Fakat Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçiler için "huzur" ya da "güven" sömürgeci faşist Türk devletinin varlığını sürdürdüğü sürece sözkonusu değildir, olamaz da.

Ordusuyla, özel tımiyle, korucusuyla işgal ettiği yerleşim alanları Türk hakim sınıfları için "güvenlikli" olabilir. Kürt ulusundan köylüler için ise bu durum güvensizliğin ta kendisidir, kaynağıdır. Kürt ulusundan köylüleri –Süryaniler ve diğer milliyetlerden insanları da tabii ki– evinden, barkından eden, mezralarını, köylerini yakıp yıkan, kendisiyle işbirliği yapmayanları ya sürgün eden, ya da katledenler tam da devletin her tür kolluk güçleridir.

Kürt köylülerinin köylerine özgür koşullarda, özgür iradeleriyle dönmelerini sağlamanın ön koşullarından biri, Kürt ulusuna ve ulusal azınlıklara zulmeden faşist Türk ordusunun ve bilcümle "güvenlik" güçlerinin Kuzey Kürdıstan'dan defolmasıdır.

Kürt ulusu üzerindeki baskının her türünün ortadan kaldırılması için mücadele, faşist Türk devletini yıkma mücadelesi, devrim için mücadeledir. Bunun için mücadeleyi yükseltelim!

15 Kasım 2002 ■

19 ARALIK

Faşist Türk devletinin devrimci tutsakları hücre tipi cezaevlerinde tecrit etmesi saldırısına karşı devrimci tutsakların 20 Ekim 2000 tarihinde açlık grevi olarak başlattıkları ve 19 Kasım 2000 tarihinde ölüm orucuna dönüştürdükleri eylem üçüncü yılında... Şu ana kadar 102 devrimci yaşamını yitirdi; yüzlerce devrimci sakat kaldı... SUSMA! Devrimcilerin katlinden bu faşist devlet sorumludur! HESAP SOR!

19 Aralık 2000'de faşist Türk devleti cezaevlerindeki devrimci tutsaklara kudurmuşçasına saldırdı. Bu saldırıda 30'un üzerinde devrimci tutsak yaşamını yitirdi.

FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN KATLİAMLARINI UNUTMADIK, UNUTTURMAYACAĞIZ!

HESABINI DEVRİMLE SORACAĞIZ!

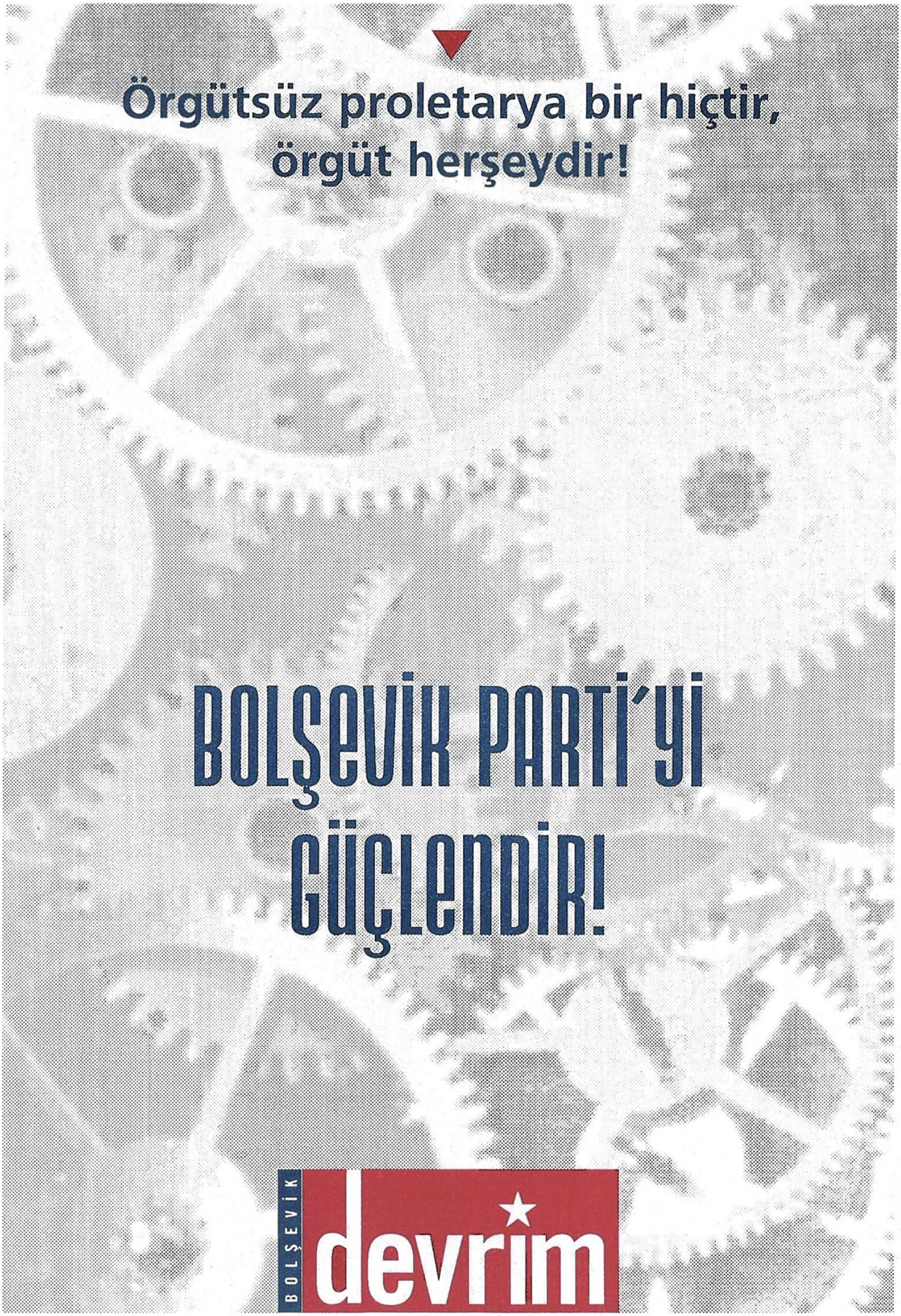
Örgütsüz proletarya bir hiçtir,
örgüt herşeydir!
BOLŞEVİK PARTİ'Yİ
GÜÇLENDİR!
BOLŞEVİK
devrim